

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
64

Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ

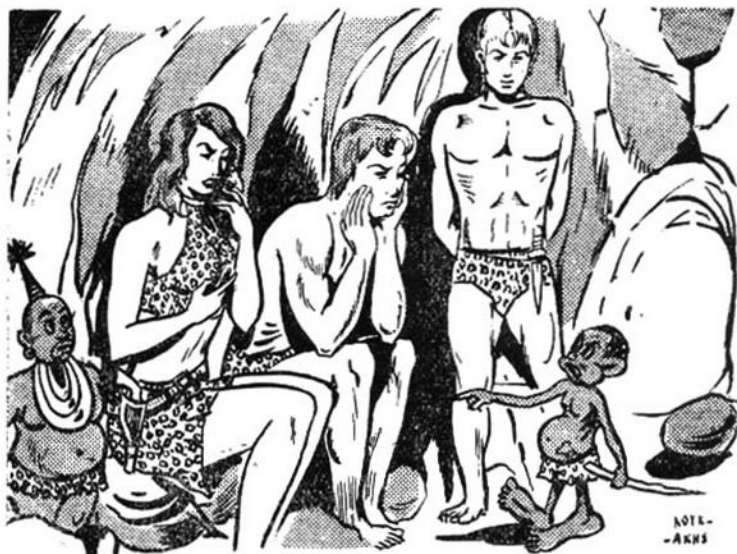

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ
ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

‘Αλαφιασμένος ο Ποκοπίκο τούς περιγράφει την τρομακτική περιπέτεια των «Φαντασμάτων»

Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ

Ο «ΑΣΤΑΚΟΣ»
ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

‘Η πανώρια μελαψή Ταταπού μαζί με τον Γκαούρ και τον Ποκοπίκο, ζούνε ακόμα στην ‘Ιερή Σπηλιά της Πέρα Ζούγκλας. (*)

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος ἀρ. 63.

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Οἱ μαύροι ἰθαγενεῖς τῆς περιοχῆς αὐτῆς εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγριούς κανίβαλους τῆς ‘Αφρικῆς!

‘Αν τύχη νὰ πέσουν στὰ χέρια τοὺς λευκοὶ ἄνθρωποι, τοὺς θράζουνε σὲ μεγάλα πῆλινα καζάνια. Καὶ τοὺς κα-

ταβροαθίζουμε με μεγάλη δρεξι κ' ευχαρίστησι!

.....
Σήμερα τὸ πρωτὶ ὁ φαβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο, ξυπνάει μαχμουρλής, κακόκεφος. Καὶ ἀμέσως ἀρχίζει νὰ κἀνη θανατερὲς προετοιμασί-ε-ε-ε:

Ἀκονίζει σ' ἓνα μεγάλο λουρί, ἀπὸ δέρμα ἵπποπόταμου, τὴ σκουριασμένη καὶ ὀδοντωτὴ χατζάρα του, μουρμουρίζοντας θαιρεΐα:

— Ἀθέρας, ἡ ἄτιμη! Σχίζει τὴν τρίχα στὰ ἐφτά!

Ἡ ἀγνὴ συντρόφισσα τοῦ Γκαοῦρ χαμογελάει:

— Θὰ θγῆς ἔξω σήμερα Ποκοπίκο;

— Ναί!

— Καὶ γιὰ ποῦ με τὸ καλὸ;

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» τὴν κυττάζει σάν μικρόβιο:

— Φιλοσοφία θέλει νὰ καταλάβῃς, κυρά Λουκούμω; Παγαίνω νὰ ἐπιθεωρήσω τὸ Κράτος μου. Καὶ τὸ ἀξυπόλυτο τάγμα τῶν ὑπηκόων μου!

— Ἐσύ;

— Τοῦ λόγου μου, θέβαια! Ξεχνᾷς, ἀδερφοῦλα μου πὼς τυγχάνω «Ἀνθυπασπιστάρ» τοῦ... «Ἀνθυπομεγαλειότητος»; Ἄν δὲν πάω ἐγώ, ποιὸς θὰ πάη; Ἡ Χουχού, ἡ... Πενταγιώτισσα;

Καὶ θγαίνει μεγαλόπρεπος ἀπὸ τὴ σπηλιά καμαρώνοντας σάν... γύφτικο σκεπάρνι!

.....
Ὅμως σὲ λίγο ξαναγυρίζει λαχανιασμένος!

— Λοιπὸν; Πῶς τὰ εἶδες

τὰ πράγματα; τὸν ρωτᾷ ἡ Ταταμποῦ.

— Ἡσυχία τάξεις καὶ ἀσφαλεια καθ' ἅπασαν τὸ Κράτος!... Ἦρθα νὰ σᾶς πῶ νὰ μὴ με ἀναμένετε πρὸς μᾶσαν!

— Θ' ἀργήσης;

— Θ' ἀργέσω! Ὁ ἡρωϊκὸς ἀξυπόλυτος ὄχλος μ' ἔχει καλέσει πρὸς ἐπίσημον γεῦμα!

— Μπά;! Καὶ τί καλὰ θὰ σὲ φιλέσουν;

— Ἐχουν ἀδερφοῦλα μου ἔνα σφαχτάρι τετράπαχο! Νὰ γλείψῃς τὰ δάχτυλά σου!

— Ζαρκάδι;

— Ὄχι!

— Ἐλάφι;

— Οὔτε!

— Ἀγριογούρουνο;

— Κάθε ἄλλο!

— Τί σφαχτὸ ἔχουν λοιπὸν;

— Τὸν... κόντε Τζουτζούκο, μετὰ συγχωρήσεως!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας πετιέται ὀρθός:

— Ὁ λευκὸς ποῦ κυνηγᾷ τίς πεταλοῦδες θρίσκει' ἐδῶ; Τὸν ἔχουν πιάσει λοιπὸν οἱ καννίβαλοι; Λὲς ἀλήθεια, Ποκοπίκο;

— Νὰ νεκροφιλήσω τὴ χατζάρα μου σοῦ λέω! Δὲν εἶναι οὔτε δέκα λεφτὰ ποῦ τὸν ρίξανε στὴ μεγάλη καζάνα τους. Ἀκόμα δὲν τὸν ἔχουνε... ξαφρῖσει! Θὰ χλαπαχλοῦ πίσω με σαράντα μασσέλες ἂ πόψε!

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ γίνονται ἔξω φρενῶν:

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! Νὰ κάνου νὲν τὸν ἄνθρωπο θραστό!...

Καὶ θγαίνοντας γρήγορα ἂ

πὸ τὴ σπηλιά τρέχουν κατὰ τὸ μεγάλο χωριό.

Ὁ Ποκοπίκο κατατσακίζεται νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ διαμαρτυρόμενος:

— Σᾶς περικαλῶ!... Γιατί στεναχωρεύσαστε; Ἄφου εἶναι πρᾶμμα πὺ διορθοῦται!... Δὲν σᾶς γουστᾶρει θραστός; Ἐν τάξει! Θὰ τὸν κάνουμε ροσμίφι! Τί ἄλλο θέλετε;

Καὶ νά: Ὁ καπνὸς μᾶς φωτῖας τοὺς ὁδηγεῖ νὰ φθάσουν σ' ἓνα μεγάλο ξέφωτο.

Οἱ μαῦροι ἀνθρωποφάγοι

χορεύουν σὰν μανιασμένοι, ἀλαλάζοντας ἄγρια, γύρω σ' ἓνα πρωτόγονο μεγάλο χωματένιο καζάνι!...

Μέσα σ' αὐτὸ θρίσκεται ὁ ἀπερίγραπτος καὶ πάνοπλος μανὸς ἐντομολόγος: Ὁ δὲ σὰν ἄστακός, διάσημος γερεκτωρ Τζούκ, ὅπως λέγεται. Τὸ παρατσούκλι «Κόντε Τζουτζούκος» τοῦ τὸ ἔχει κολλήσει ὁ διαβολεμένος νᾶνος.

Ὁ ἄμοιρος σοφὸς καθηγητὴς χοροπηδάει σὰν τρελλὸς μέσα στὸ καυτό νερὸ τοῦ καζανιοῦ.

— Ἀδερφέ μου, τοῦ κάνει

Ὁ ἐξαγριωμένος ὁ τερατάνθρωπος Μποχάρ σηκώνει τὸν ἄμοιρο ἀράπη γιὰ νὰ τὸν καταβροχθίσῃ.

ὁ Ποκοπίκο μὲ θαυμασμό.
Φίνα τὸ χορεύει τὸ... ροκεν
τρόλ!

Ὁ δόκτωρ θράζει μαζί
μὲ ὁλόκληρο τὸν ξεκαρδι-
στικὸν ὄπλισμό του. Τὰ μα-
χαίρια, τὰ κουμπούρια, τὸ δί
κανο, τὴν ἀπόχη καὶ τὸ θρυ-
λικὸ κανονάκι του!...

Ὁ νᾶνος ξεκαρδισμένος
στά γέλια, σκαρώνει στὸ πῖ
καὶ φί καὶ τοῦ σκάει τὸ ἅπα
ραίτητο στοιχάκι:

«Κουράγιο Τζουτζουκάκο μου
μὴ σέ πτοοῦν οἱ πόνοι!
Σὲ καμμιά ὥρα, σίγουρα,
θὰ φᾶς θραστὸ... κανόνι!»

Ἄλφασισμένος ὁ Γκαοῦρ
παρακολουθεῖ, γιὰ λίγες στι-
γμές, τὸ τρομερὸ μαρτύριο
τοῦ δυστυχισμένου λευκοῦ ἐπὶ
στήμονα.

Ταυτόχρονα σχεδὸν καὶ μ'
ἓνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα θρί-
σκεται κοντὰ στὸ χοντρὸ καὶ
γερό πῆλινο καζάνι. Τέλος μ'
ἓνα τρομακτικὸ κτύπημα τῆς
γροθιάς του τὸ σπάζει! Τὸ
δεξί του χέρι κατατσακίζεται
καὶ ματώνει!...

Ὁ δόκτωρ Τζούκ εἶναι τώ-
ρα λεύθερος! Ὅμως ὁ ἄμοι-
ρος θρίσκειτα σὲ κακὰ χάλια.

Οἱ καννίβαλοι κατσοφιιά-
ζουν γιὰ τὴν πρᾶξι αὐτῆ τοῦ
«Βασιλιά» τους. Μαζεύονται
μπουλούκια - μπουλούκια, καὶ
κουβεντιάξουν σιγά, χειρονο-
μῶντας παράξενα!

Ὁ κόντε Τζουτζουκός, ἀνά-
μεσα στ' ἄλλα εἶναι καὶ φο-
θερὰ μύωπας. Καὶ θαρρακού-
ει πολὺ!

Ἔτσι περνάει τὸν σωτήρα
του γιὰ... γυναῖκα:

— Σᾶς εὐχαριστῶ, δεσποι-
νίς, λέει στὸ Γκαοῦρ. Τὸ κα-
φτὸ νερὸ μὲ στεναχωροῦσε. Εἰ-
μαι θλέπετε συνηθισμένος στὰ
...κρύα μπάνια.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας νοιώ-
θει τοὺς καπνοὺς τῆς φωτιάς
νὰ τὸν πνίγουν.

— Χύσε νερὸ νὰ τὴν σθῇ-
σης, λέει στὸν Ποκοπίκο.

Ὁ νᾶνος ὑποκλίνεται κω-
μικά:

— Μάλιστα, μαμζέλ «Γκα
ουρία»!

Στὸ μεταξὺ, ὁ γερμανὸς
ἐντομολόγος ἔχει ἀρχίσει νὰ
ἐξηγῇ στὸ σωτήρα του:

— Ἐγώ, ὁ καὶ μένος, κυνη-
γοῦσα μιὰ σπάνια μαυροπρά-
σινη πεταλούδα...

Κα δειχόντας τοὺς ἀνθρω-
ποφάγους συνεχίζει:

— Οἱ «Κύριοι» ἀπ' ἐδῶ μὲ
θρῆκαν τυχαῖα. Καὶ μὲ τρα-
βοῦσαν νὰ πάω μαζί τους...
Ἐγώ, φυσικά, δὲν πῆγαινα
γιατί θάχανα τὴν πεταλούδα
μου. Ἐκεῖνοι ὅμως ἐπέμεναν!
Μὲ χτυποῦσαν σὰν χαλί! Μὲ
κλωτσοῦσαν σὰν μπάλλα!
Μοῦ κάνανε χίλιους δυὸ ἐξευ-
τελισμούς! Ἀλλὰ μὲ ὅλον
τὸν ἀπαιτούμενο σεβασμὸ, θέ-
θαια!... Ὡσπου τέλος μὲ
γκρεμοτσακίζουν κάτω! Καὶ
τραβῶντας ἀπὸ τὰ πόδια, μὲ
σέρνουν μέχρι ἐδῶ!

— Τοῦτέστι σὲ κάνανε «καρ-
ροτσάκι», ἀδερφέ μου! μουρ-
μουρίζει μὲ συμπόνια ὁ νᾶ-
νος.

Ὁ δόκτωρ Τζούκ συνεχίζει.

— Ὑστερα, μαζεύουν ξύλα

...Ανάθουν φωτιά... Μὲ ρίχνουν στὸ καζάνι... Σώνει καὶ καλὰ νὰ μοῦ κάνουν ζεστό μπάνιο! Τρομερὸ, δεσποινίς μου!... Ἔτσι, μὲ τ' ἀστεῖα τους, ἐκεῖνοι χάσανε τὸ καζάνι κι' ἐγὼ τὴ μαυροπράσινη πεταλούδα μου!

Ἡ μελαψὴ Κόρη ρίχνει μιὰ ματιά στὰ μαχαίρια, τὰ κουπούρια, τὰ ὅπλα καὶ τὰ κανόνια πού εἶναι φορτωμένοι. Καὶ ρωτᾷ παραξευμένη:

— Σὲ χτύπησαν, σὲ κλώτισαν, σὲ γκρέμισαν κάτω! Παρὰ λίγο νὰ σὲ θράσουν καὶ ζωντανό! Κ' ἐσὺ δὲν ἔκανες τίποτα;

— Ὄχι!

— Τότε γιατί σέρνεις ἐπάνω σου ὅλα αὐτὰ τὰ φοβερά ὅπλα;

Ὁ κόντε Τζουτζοῦκος ἀποκρίνεται σοβαρά:

— Ἔτσι... Γιά μιὰ ὥρα ἀνάγκης!

Ὁ Ποκοπικό ἔχει ξετρελλὰ θῆ μὲ τὰ μαχαιροκούμπουρα τοῦ σοφοῦ ἐντομολόγου! Τὰ κυττάζει καὶ τὰ περιεργάζεται μὲ θαυμασμό:

— Φίνες οἱ «σκοτῶστρες» σου, μάγκα! Πολὺ τίς γουστάρω ἀδερφέ μου!

Πρὸ παντός, ὅμως, ὁ νᾶνος ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ κανονάκι:

— Δὲν μοῦ λές, μπάρμπ' Ἀστακέ;

— Τί παιδί μου;

— Κάνουμε τράμπα; Τοῦ λόγου σου νὰ μοῦ δώσης τὸ κανονάκι καὶ τοῦ λόγου μου νὰ σοῦ δώσω τὴ χατζάρα!

Καὶ τραβώντας τὴν ἀπὸ τῆ

ζώνη τοῦ τῆ δείχνει.

Ὁ σοφὸς Καθηγητὴς ρίχνει μιὰ ματιά στὴ σκουριασμένη καὶ ὀδοντωτὴ λάμα τῆς. Καὶ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

— Χά, χά, χά!... Τί νὰ τὴν κάνω, παιδί μου;!

— Νὰ σφάζης καὶ νὰ... ξουρίζεσαι, ἀδερφέ μου! τοῦ ἀποκρίνεται. Ἀθέρας ἡ ἄτιμη!..

Ὁ Ποκοπικό σκαλίζει τώρα μιὰ λεπτὴ ἀλυσίδα πού κρέμεται ἀπὸ τὸ κανονάκι:

— Τ' εἶν' αὐτὴ, μπάρμπα;

Ὁ δόκτωρ Τζοῦκ τρομάζει:

— Μὴ, παιδί μου! Μὴ τὴν τραθήξης! Θὰ πάρῃ φωτιά τὸ κανόνι μου!

— Ἐν τάξει.. Δὲν τὴν τραβάω, τοῦ κάνει ὑπάκουα ὁ νᾶνος.

Ὁ Γκαοῦρ φωνάζει τώρα στοὺς ἄγριους μαύρους ἰθαγενεῖς:

— Αὐτὸ πού πήγατε νὰ κάνατε σήμερα, δὲν πρέπει ποτὲ πιά νὰ ξαναγίνη!... Ὁ μεγάλος σας Ἀρχοντας Ταρζάν μοῦ εἶπε νὰ μὴ σᾶς ἀφήνω νὰ τρῶτε ἀνθρώπινο κρέας... Ὅποιος λοιπὸν ἀπὸ σᾶς θελήσῃ νὰ φάῃ, θάξῃ νὰ κάνῃ μὲ μένα! Ζωντανὸ θὰ τὸν κάψω!

Οἱ καννίβαλοι ἔχουν γίνεи θεριά ἀνήμερα! Δὲν θὰ συγχωρήσουν ποτὲ τὸν Γκαοῦρ πού τοὺς ἄρπαξε, «μέσ' ἀπ' τὸ στόμα», τὸν καλοθρεμμένο λευκὸ ἄνθρωπο.

Οἱ φύλαρχοι καὶ οἱ μάγοι τοὺς ἀλαλάζουν ἄγρια:

— Κάτω! Δὲν σὲ θέλουμε ἄρχοντά μας! Θὰ φᾶμε κ' ἐσένα καὶ τὴ γυναῖκα σου!

Ταυτόχρονα όλοι μαζί οι καννίβαλοι, χύνονται νά τους κατασπαράξουν.

Ο Ποκοπίκο τραβάει τόν κόντε Τζουτζούκο. Σκαρφάζουν στόν κορμό κάποιου εύκολου δέντρου.

— Κάτσε, άδερφούλη μου, νά σπάσης πλάξι! τού λέει.

— Όμως ό έντομολόγος πού θαρειακούει τά παρεξηγεί:

— «Βλάξι» είσαι καί φαίνεσαι, παληόπαιδο! Άκούς έκεί νά μέ θρίζη γέρον άνθρωπο!...

Ο νάνος κουνάει την κεφαλα του μέ οίκτο:

— Μεγάλη μυωπία έχεις σ' αύτιά, μάγκα! Νά φορέσης... γυαλιά!

Ο Γκαούρ κα ή Ταταμπού μένουν άτρόμητοι κάτω. Ο Ξνας μέ τό ρόπαλο καί ή άλλη μέ τό μαχαίρι της, άντιμετωπίζουν την έπίθεσι τών μανιασμένων άνθρωποφάγων!

Τρομακτική μάχη άρχίζει νά γίνεται.

Οι άγριοι άραπάδες ούρλιάζουν άπαίσια σάν λυσσασμένοι θρυκόλακες. Κτυπάνε μέ άφάνταστη όρμη τούς άτρόμητους αντίπαλους!

Όμως, σέ μία στιγμή ένας μεσόκοπος φύλαρχος έρχεται κρυφά πίσω από τόν άδάμαστο μελαφό γίγαντα. Τόν κτυπάει ύπουλα, μέ τό κοντάρι του, στό κεφάλι.

— "Ωωωωχχ! κάνει θογγώντας πονεμένα ό Γκαούρ. Κ' ένω τό θανατερό ρόπαλο ξεφεύγει από τά χέρια του γέρνει για νά σωριαστεί κάτω..

Όμως σχεδόν άμέσως συν-

έρχεται. Καί αντί νά πέση κάνει κάτι άφάνταστα τρομακτικό: Άρπάζει από τά πόδια τόν άνανδρο φύλαρχο πού τόν κτύπησε πισώπλατα. Καί τόν μεταχειρίζεται σάν ζωντανό ρόπαλο. Μ' αύτόν κτυπάει άλύπητα τούς άλλους άραπάδες!

Ο ύπέροχος Έλληνας Γκαούρ είναι ό πιό δυνατός άνθρωπος τού κόσμου. Όπως καί ό Ταρζάν!

Πάνω στά χαμηλά κλαδιά τού δέντρου ό Ποκοπίκο έχει «κολλήσει» τού κόντε Τζουτζούκου:

— Πολύ σέ γουστάρω, άδερφέ μου, τού λέει. Πάνοπλος, σάν «άστακός μαγιονέζα» είσαι!... Τό λοιπόν τί θά γίνει; Θά την κλείσουμε τή δουλειά; Τού λόγου σου θά μου δώσης τό κανονάκι μέ την άλυσιδίτσα. Καί τού λόγου μου θά σου δώσω την αθεόφοβη χατζάρα μου! Άφ' ενός νά σφάζης καί νά εύχαριστιέται ή ψυχάρα σου. Καί άφέ δύο νά ξουρίζεσαι κόντρα πλακέ καί νά γίνεισαι κουκλος! Άμέεεε!

Καί δώσ' του σκαλίζει τά φοβερά καί τρομερά «σύνεργα θανάτου» τού κυρίου Καθηγητού.

Έκείνος τόν σπρώχνει ένοχλημένος. Καί κυττάζοντας μέ άπορία τό μακελειό πού γίνεται κάτω, ρωτάει:

— Μά τί κάνουν αύτοί, παιδί μου; Χορεύουνε;

— Καί θέβαια, μπάρμπα. Δέν τούς γλέπεις;

Ο μύωπας δόκτωρ Τζούκ

‘Ο μελαψός Έλληνας γίγαντας και η πανώρια Κόρη της Ζούγκλας κυνηγάνε τὰ «Μαύρα Φαντάσματα».

μουρμουρίζει θαυμαστικά:

— Μπράβο!... ‘Ωραίος χορός! Πώς λέγεται;

— Καρσιλαμάς! τοῦ κάνει ὁ νῆανς.

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ!

‘Ο μελαψός γίγαντας και η ἀτρόμητη συντρόφισσά του γιὰ ὥρα πολλή παλεύουν σάν μανιασμένα λιοντάρια..

‘Ομως οἱ ἄγριοι μαῦροι ἀντίπαλοί τους εἶναι ἀμέτρητοι. Τούς κτυπᾶνε ὄχι μονάχα με μεγάλη ὀρμή, μά και με ἀφάνταστο μῖσος και φα-

νατισμό!

‘Ετσι οἱ δυὸ ὑπέροχοι σύντροφοι φθάνουν σιγά - σιγά σὲ πολὺ δύσκολη, σχεδὸν τραγική, θέσι!

Καί νά: ‘Ολοι μαζί οἱ κανίβαλοι κάνουν τώρα μιὰ τελευταία ἐπίθεσι: Μερικοὶ ἀπ’ αὐτοὺς καταφέρνουν ν’ ἀρπάξουν τὴν Ταταμπού. Μά και ὁ Γκαοῦρ — με καταματωμένο τὸ κορμί — γρήγορα πέφτει στὰ χέρια τους!

Οἱ ἀπαίσιοι ἀνθρωποφάγοι σωριάζουν ἀμέσως και τοὺς δυὸ κάτω. Καί τοὺς δένουν με γερὰ χορτόσχοινα!

‘Ο ὕπουλος φύλαρχος — αὐτὸς δηλαδὴ ποὺ ὁ Γκαοὺρ εἶχε χρησιμοποιοῦν σὰν ζῶντα νό ρόπαλο — θρίσκεται τῶρα σὲ κακὰ χάλια! “Ὁμως μὲ ἀπεγνωσμένη σπρὸσπάθεια καταφέρνει νὰ σηκωθῇ. Νὰ σταθῇ στὰ πόδια.

‘Αλλοίμονο! ‘Η κακούργα ψυχὴ του διψαίνει γιὰ ἐκδίκησι. Καὶ τραβῶντας τὸ φονικὸ μαχαίρι του χύνεται μὲ λύσσα νὰ σπαράξῃ τὰ στήθεια τῶν δύο σκλαβωμένων συντρόφων!

‘Ο μελαψὸς γίγαντας καὶ ἡ πανώρια Κόρη εἶναι πιά χαμένοι. Λίγη ζωὴ τοὺς μένει ἀκόμα.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, πάνω ἀπὸ τὸ δέντρο, ὁ φοθερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο ξεφωνίζει στοὺς ἀραπάδες πανηγυρικά:

— Πίσω μικρόθια κα σὰς ξ φαγααα!

Ταυτόχρονα ἀρπάζει τὴν ἄκρη τῆς ἀλυσιδίτσας τοῦ κανονιοῦ ποὺ θρίσκεται στὴ ράχι τοῦ κόντε Τζουτζούκου. Καὶ τὴν τραβάει ἀπὸ τομα καὶ δυνατά...

Τὸ κανονάκι παίρνει ἀμέσως φωτιά. Κ’ ἔνας τρομακτικὸς κρότος ἀντηχεῖ:

Μπούουουουουουμμμ!

‘Ο ἄμοιρος ‘Εντομολόγος χάνει τὴν ἰσορροπία του. Γρεμοτσακίζεται ἀπὸ τὸ δέντρο. Παχὺς καὶ ὀλοστρόγγυλος, καθὼς εἶναι, σκάει κάτω σὰν καρπούζι!

Οἱ ἀνθρωποφάγοι τρομάζουν ἀφάνταστα ἀκούγοντας τὴν ἐκφυροσγορροτῆσι τοῦ μι

κροῦ κανονιοῦ. Θαρροῦν πῶς ὁ Θεὸς Κράκουμπα ἔρριξε τὸν κεραυνὸ του γιὰ νὰ τοὺς κάψῃ!

Πρῶτος ὁ ὕπουλος φύλαρχος μὲ τὸ μαχαίρι, παρατάει τὰ θύματά του. Καὶ τὸ θάζει τρομοκρατημένος στὰ πόδια!

Στὸ φευγὶδ τοῦ πανικοῦ τὸν ἀκολουθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι φύλαρχοι καὶ μάγοι. Καὶ πῖσω τοὺς οἱ ἀπαίσιες ὀρδὲς τῶν φοβισμένων καννίβαλων!

Σὰν τρελλοὶ τρέχουν ὅλοι τῶρα, γιὰ νὰ σώσουν τὰ θρωμερὰ τομάρια τους.

‘Ο Ποκοπίκο πηδάει σβέλτος ἀπὸ τὸ δέντρο. Τεντώνεται σὰν κόκορας ποὺ πρόκειται νὰ λαλήσῃ. Καὶ ξεφωνίζει:

— Ζήτω ἐγώωω! Ζήτω τοῦ λόγου μουουου! Ζήτω τῆς ἀφεντιάς μουουου!

‘Αμέσως τραβάει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του καὶ κόβει τὰ χοντρά χορτόσχοινα. Λευθερώνει τοὺς σκλαβωμένους φίλους του.

‘Ο κόντε Τζουτζούκος τρίβει τ’ ἀπέραντα πονεμένα πῖσινά του, κλαίγοντας σὰν ὑπερφυσικὸς μπεμπέκος:

— Οὐάά, οὐάάα! Πονάωω!

‘Ο νᾶνος τοῦ κολλάει πάλι γιὰ τὴν τράμπα.(*) Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως, κάνει τὴν πρότασι ποιητικά:

«Τζουτζούκο μου, λυπήσου με καὶ μ’ ἄναψες λαχτάρα!
“Αχ, δῶσ’ μου τὸ κανόνι σου καὶ πᾶρε τὴ χατζάρα!»

(*) Τράμπα = ‘Ανταλλαγή.

... Μά δέν περνάει πολλή ώρα
καί οἱ ἀνθρωποφάγοι ξανα-
γυρίζουν πίσω μετανοημένοι.
Τρέμοντας ἀπό τὸ φόβο τους
γονατίζουν μπροστὰ στὸν
Γκαοῦρ. Καί τοῦ δηλώνουν
αἰώνια πίστι καί ὑποταγή!

"Ἐχουν πιστέψει πῶς ὁ παν-
τοδύναμος θεὸς Κράουμπα ἀ-
γαπάει καί προστατεύει τὸν
μελαψὸ γίγαντα. Καί πῶς
ἔρριξε τὴν τρομερὴ «Φωτιά
τοῦ Οὐρανοῦ» γιὰ νὰ τὸν σώ-
σῃ ἀπὸ τὰ βέθηλα χέρια
τους!

"Ἔται, ὁ ὑπέροχος "Ἑλλη-
νας, ὑπαγορεύει τώρα, στοὺς
ἀγριους μαῦρους ἰθαγενεῖς,
τοὺς ὄρους του:

—Κανένας ἀπὸ σᾶς δέν θὰ
ξαναφάῃ ἀνθρώπινο κρέας!
"Οποῖος τὸ κάνῃ, ὁ θεὸς Κρά-
ουμπα θὰ τὸν κάψῃ μὲ τὸν
κεραυνό του!

Οἱ καννίβαλοι, γονατισμέ-
νοι καθὼς βρῖσκονται, κτυπᾶ-
νε μὲ ὀρμὴ τὰ κεφάλια τους
κάτω στὸ σκληρὸ γῶμα. Καί
μουρμουρίζουν μέ δέος:

—Γιούχουν ρφάχ! Γιούχουν
ρφάχ! (*)

"Ο Γκαοῦρ διώχνει τώρα
τὸν ἀξιοθρήνητο κόντε Τζου-
τζούκο:

—Γύρισε στὴν πατρίδα σου,
καλέ μου ἀνθρώπε! "Ἡ Ζούγ-
κλα δέν εἶναι γιὰ σένα! "Ἐ-
χει μεγάλους κινδύνους. "Ἀρ-
γά ἢ γρήγορα θὰ χάσῃς καί
τὴ ζωὴ σου ἐδῶ πού ἦρθες!

"Ο Ποκοπῖκο συμφωνεῖ:

—Βεβαίως! Καθότι μπορεῖ

νὰ θυμώσω καμμία μέρα καί
νὰ σέ... σφάξω διὰ σφαγῆς!
"Αντιλαθοῦ;

"Ὅμως ὁ κωμικοτραγικὸς
ἐντομολόγος δέν ἐννοεῖ νὰ τὸ
βάλῃ κάτω:

—"Αν ἐσεῖς φοβόσαστε, νὰ
πᾶτε στὸ καλὸ... "Ἐγὼ ἔχω
μεγάλο καί ἱερὸ σκοπὸ πού
μένω ἐδῶ: Πρέπει νὰ συμπλη-
ρώσω τὴ συλλογὴ μου! Δέν
μοῦ λείπουν ἀκόμα παρὰ μο-
νάχα ἐπτά χιλιάδες ὀκτακό-
σια τριάκοντα ἐννέα σπάνια
εἶδη πεταλούδων! Μόλις ἀπο-
κτήσω κι' αὐτές, θὰ φύγω!

"Ἀμέσως, τακτοποιεῖ στὴ
μαρτυρικὴ ράχι του τὸ κανο-
νάκι. Καί φεύγει θαρὺς καί
δυσκίνητος ἀπὸ τὰ μαχαιρο-
κούμπουρα, τὰ ὄπλα καί τὰ
«κυνηγετικά» σύνεργα πού
κουβαλάει:

"Ο διαβολεμένος νᾶνος ξε-
καρδίζεται στὰ γέλια:

—Γειά σου, μπαρμπ! "Ἄστα-
κέ, μὲ τίς σκοτώστρες καί τὰ
σιδερικά σου! τοῦ φωνάζει.
Γειά σου, Πεταλουδοφάγε
μου!

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΤΕ-
ΡΑΣ!

"Ολοι θυμόσαστε τὸν τρο-
μακτικὸ Μποχάρ!

"Ο τερατόμορφος αὐτὸς
μαῦρος ὑπεργίγαντας ζεῖ
καί βασιλεύει κάπου ἐκεῖ
στὴν πρὶ ἀγρία περιοχὴ τῆς
Πέρα Ζούγκλας.

Εἶναι ἕνας ἀπαίσιος ἀνθρω-
ποφάγος μὲ πολὺ ἀλόκοτη
διάπλασι! Τὸ κορμί του, μέ-
χρι τὸ λαιμό, εἶναι πάνω ἀπὸ
δυὸ φορὲς μεγαλύτερο ἀπὸ
τοῦ Γκαοῦρ καί τοῦ Ταρζάν,

(*) Θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου!

“Όμως τὸ κεφάλι του εἶναι δυσανάλογα καὶ ἀπίστευτα μεγάλο: Σὰν τὸ μισθ κορμὶ του σχεδόν!

Δὲν κρατᾷ ποτέ του κοντάρι, τόξο ἢ μαχαίρι. Μοναδικό του ὄπλο εἶναι ἕνας τεράστιος μαῦρος σκορπιός. Ἐνας φοβερός σκορπιός πού ἄλλοτε τὸν ἀκολουθεῖ καὶ ἄλλοτε θρίσκεται θρονιάσμενος στὴν κορφή τοῦ κεφαλίου του. Κουλουριασμένος γύρω στὸ μεγάλο καὶ κωμικὸ τσουλούφι του!

Ὁ Μποχάρ εἶναι ἕνα ἀνθρωπόμορφο Τέρας. Ὅποιοι τὸν ἀντικρύζει νοιώθει τὸ αἶμα του νὰ παγώνῃ ἀπὸ τρόμο, φρίκη καὶ δέος!

Τὰ μάτια τοῦ φοβεροῦ ὑπεργίγαντας εἶναι κόκκινα σὰν ματωμένα! Τὰ τρομακτικὰ δόντια του κάτασπρα καὶ σουθλερά! Τὸ ἀπαίσιο στόμα του μεγάλο σὰν ἄνοιγμα σπηλιάς!

Τὸ λαίμαργο στομάχι του δὲν χορταίνει, ἔστω κι ἂν καταβροχθίσῃ μονάχος του ἕναν ὁλόκληρον ἄνθρωπο!

Ὁ ἀρχικαννίβαλος Μποχάρ ζεῖ, μὲ τὴν τρομερὴ φυλὴ του, μέσα σὲ μιὰ ἀπέραντη σπηλιά. Εἶναι ἕνα κωνικὸ πέτρινο θυνό, κούφιο στὸ ἐσωτερικὸ του.

Ἐνα στενὸ ἄνοιγμα τοὺς ἐπιτρέπει νὰ μπαينوγαίνουν στὸ φρικτὸ αὐτὸ ἄντρο!

Ἐξω, καὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς θρίσκεται μιὰ μεγάλη λίμνη! Τὰ πράσινα θολὰ νερά της φθάνουν μέχρι τοὺς πρόποδες τοῦ τεράστιου

κούφιου θυνοῦ. Τόσο κοντά, πού σὰν φυσάει ἀέρας, τὰ κύματα θρέχουν τὸ στενὸ ἄνοιγμα τῆς ἀπέραντης σπηλιάς.

Ὁ γιγαντιαῖος Μποχάρ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς πιὸ ἀγριᾶς φυλῆς καννίβαλων. Τῆς φυλῆς τῶν «Φαντασμάτων», ὅπως τὴ λένε στὴν Πέρα Ζούγκλα. Γιατί οἱ γιγαντόσωμοι αὐτοὶ μαῦροι, μονάχα τὶς νύκτες θγαίνουν ἀπὸ τὸ κούφιο θυνὸ τους. Γιὰ νὰ κάνουν ἐπιδρομὲς στὰ γύρω χωριά τῶν ἰθαγενῶν. Μὲ σκοπὸ ν’ ἀρπάξουν καλοθρεμμένους σκλάβους γιὰ τὰ τσιμπούσια τοῦ Ἀρχηγοῦ τους. Αὐτοὶ δὲν τρῶνε παρά μονάχα ἀγρια θερὰ: Λιοντάρια, τίγρεις, πάνθηρες, ἀρκούδες, κροκόδειλους... Πού τὰ πιάνουν σὲ παράξενες σατανικὲς παγίδες!

Ὅλοι τους ὑπακοῦνε τυφλὰ στὸν Μποχάρ! Ἀλλοίμονο σ’ ἐκείνον πού θὰ τολμήσῃ νὰ τὰ θάλλῃ μαζί του: Ὁ φοβερός σκορπιός του θὰ σηκώσῃ ἀμέσως τὴν οὐρά. Καὶ μὲ τὸ φαρμακερὸ κεντρί θὰ κτυπήσῃ καὶ θὰ σκοτώσῃ τὸν ἄμυαλο ἐχθρό!

Ἔτσι, ὁ λαίμαργος τεράνθρωπος θὰ τὸν καταβροχθίσῃ ἀνενόχλητος!

Ἀρκετὰ ὅμως εἶπαμε γιὰ τὸν Μποχάρ καὶ τὰ μαῦρα «Φαντάσματα» του. Καιρὸς εἶναι τώρα, μὲ τὴ φαντασία μας, νὰ πετάξουμε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ τρομακτικοῦ κούφου θυνοῦ.

ΤΟ ΦΡΙΚΤΟ ΤΣΙΜΠΟΥΣΙ ΤΟ ΑΡΧΗΓΟΥ ΕΙΝΑΙ ΝΥΚΤΑ!

Ο φοβερός αρχικαννίβαλος με τὸ τεράστιο κεφάλι, θρίσκεται καθισμένος στὸν τεράστιο πέτρινο θρόνο του. Είναι ένας βράχος σκαλισμένος σὲ σχῆμα νεκροκεφαλῆς. Ο Τερατάνθρωπος κάθεται πάνω στὸ κρανίο της.

Τὰ «Φαντάσματά» του μόλις ἔχουν φέρει δεμένον πισθάγωνα κάποιον ἄμοιρο ἰθαγενὴ σκλάβο. Είναι ἓνα νέο, γιγαντώσωμο καὶ χεροδύναμο παλικάρι!

Ὁ ἀπαίσιος ἀνθρωποφάγος καγγάζει, ρίχνοντάς του λαίμαργες ματιές:

—Καλῶς τονε! Χό, χό, χό! "Ελα πιὸ κοντὰ νὰ σὲ καμαρώσω! Χό, χό, χό! Εἶσαι, βλέπω, νέος καὶ καλοθερμένος! Ἐλπίζω νάχης τρυφερό καὶ νόστιμο κρέας! Ἀλλοιῶς ἀλλοίμονό σου: Στὸ σκροπιό μου θὰ σὲ πετάξω νὰ σὲ φάη! Χό, χό, χό!

Ὁ δυστυχισμένος μαῦρος σκλάβος νοιώθει τὸν κρύο χάρο νὰ τὸν ἀγκαλιάζη!

Ὅμως οἱ τραγικὲς στιγμὲς πού περνάει τοῦ δίνουν ἀφάν-

Ἡ μεγάλη χρυσόμαυρη πεταλούδα καταφέρνει συνεχῶς νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὴν ἀπόχη τοῦ ξεκαρδιστικοῦ κόντε Τζουτζούκου.

ταστο κουράγιο: Καί κάνουν-
τας μιὰ ἀπεγνωσμένη κίνησι,
σπάζει τὸ γερὸ χοντρὸ χορ-
τόσχοινο ποὺ τοῦχουν δέσει
τὰ χέρια. Λευθερώνεται!

Ἀμέσως — μὲ θολωμένο τὸ
μουαλό του — χύνεται νὰ σπα-
ράξῃ τὸν τερατόμορφο γίγαν-
τα...

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ σκροπιὸς
ποὺ θρίσκειται κολουριασμέ-
νος στὴν ἄκρη τῆς, κτυπάει
σὸ κεφάλι τὸν ἀτρόμητο
σκλάβο!

Ὁ ἄμοιρος μαῦρος σωριά-
ζεται ἀμέσως κάτω νεκρός!

Ὁ Τερατάνθρωπος σκύβει
τώρα ἀτάραχος. Σηκώνει τὸ
ἄψυχο θῦμα στὰ χέρια του.
Ἀνοίγει τὸ ἀπέραντο στόμα
του. Ἀρχίζει νὰ καταβροχθί-
ζῃ τὸν ἀράπη λαίμαργα!

Σὲ λίγο μονάχα τὰ κόκκα-
λα τοῦ ἄμοιρου παληκαριοῦ
ἔχουν ἀπομείνει!

Ἕνας ἀπὸ τὰ «Φαντάσμα-
τα» τὰ μαζεύει. Τὰ πετάει ἔ-
ξω ἀπὸ τὸ πέτρινο διαμέρι-
σμα τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Ὁ ἀπαίσιος Μποχάρ χαϊ-
δεύει τώρα ἱκανοποιημένος
τὴν τεράστια κοιλιά του μὲ
μουρίζοντας:

— Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς
χόρτασα, μὰ καλύτερα ἔτσι...
Τὰ θράδρα δὲν πρέπει νὰ
θαραίνω πολὺ τὸ στομάχι
μου!

Καί γυρίζοντας στοὺς γι-
γαντώσωμους μαύρους του
προσθέτει:

— Πηγαίντε τώρα νὰ φᾶτε
κ' ἑσεῖς... Μόλις τελειώσε-
τε, ξαναγυρίστε... Ἐγὼ νὰ
ρᾶς στείλω κάπου... Θέλω

νὰ μοῦ φέρετε καί τ' αὐρια-
νό μου φαγητό...

Καί καγχάζει ἀναίσθητα:
— Χό, χό, χό! Ἀπόψε πέρα-
σα ὅπως - ὅπως! Αὐριο ὁμως
θέλω νὰ φάω καλὰ! Χό, χό,
χό!

Τὰ μαῦρα «Φαντάσματα»
θγαίνουν ἀπὸ τὸ πέτρινο χώ-
ρισμα ποὺ μένει ὁ Τερατάν-
θρωπος. Προχωροῦν ἀμέσως
σ' ἓνα σκοτεινὸ κατηφορικὸ
διάδρομο. Ὡσπου φθάνουν
σὲ κάποιο εὐρύχωρο ἀνοι-
γμα!

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ φοβεροῦ
κούφιου θουνοῦ εἶναι σωστός
λαθῦρινθος!

Τὸ ΔΕΙΠΝΟ

ΤΩΝ «ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ»
Ἐκεῖ, καί μέσα σ' ἓνα τε-
ράστιο κλουβὶ θρίσκονται
κλεισμένα καμμιὰ τριανταριά
μανιασμένα θηρία: Λιγδά-
ρια, τίγρεις, πάνθηρες, γο-
ρίλλες...

Μουγγρίζουν ἀπαίσια ὅλα
τοὺς!

Ἡ κλούβα ἔχει μιὰ μικρὴ
πόρτα. Ἕνας ἀπὸ τοὺς μαύ-
ρους τὴν ἀνοίγει μὲ προσο-
χή. Κάποιο ἀπὸ τὰ θηρία
θγαίνει ἔξω. Καί ἀμέσως τὸ
στενὸ ἀνοιγμα ξανακλείνει, ὅ-
πως καί πρὶν.

Ὁμως οἱ ἄλλοι μαῦροι ἔ-
χουν κιόλας ἀρπάξει τὸ θε-
ριὸ ποὺ θγῆκε. Καί κτυπῶν-
τας τὸ μὲ τὰ μαχαίρια τους,
τὸ σπαράζουν μέσα σὲ λίγες
στιγμές!

Τὸ ἴδιο ἐπανάλαμβάνεται
πολλὲς φορὲς ἀκόμα...

Ὡσπου σὲ λίγο, ὅλα τὰ
θηρία τῆς κλούβας θρίσκοντ'

προσευχή στον Κράουμπα:

—Σχώρα με θεούλη μου κι ό θεός να συγχωρέση τ' αποθάμένά σου, όλέ! "Εφτασε ή στιγμή πού θά τινάξω κ' έγώ τά πεταλάκια μου!

Καί συνεχίζει νά προσεύχεται στον ψεύτικο καί ανύπαρκτο θεό τής Ζούγκλας.

—Λυπήσουμε πανάγαθε καί παντοδύναμε μάγκα! Σώσε με, άδερφέ μου καί θά σ' άνάψω μιά λαμπάδα σάν... καλαμάκι τής λεμονάδας! "Αν είσαι Θεός καθώς πρέπει, κύττα νά μοϋ φερθής έν τάξει! Άλλοιώς τράβα νά κουρέυσαι είς τούς αιώνας τών αιώνων άμήν!

Στό βάθος τής Ίερής Σπηλιάς, θρίσκεται μιά μικρή καταπακτή. Ό μικροσκοπικός νάνος τρέχει μέ λαχτάρα καί κρύβεται μέσα.

Ταυτόχρονα φωνάζει στους δύο συντρόφους:

—Κουράγιο μάγκες καί... αιώνια σας ή μνήμη!

Ό υπέροχος Έλληνας καί ή πανώρια Ταταμπού θγαίνουν από τη σπηλιά. Καί άτρόμητοι σάν λιοντάρια χύνονται, ίσια κατά πάνω, στό τρομακτικά μαύρα Φαντάσματα!

Κτυπάνε μέ λύσσα καί μανία δεξιά καί άριστερά τους. Ό ένας μέ ρόπαλο. Η άλλη μέ μαχαίρι!

Η όρμη των δυο άδάμαστων συντρόφων είναι άσυγκράτητη!

Οί καννίβαλοι του Μποχάρ εξαφινίζονται στην άρχή. Ύστερα σασίζουν!

Η τρομακτική κραυγή του Γκαούρ κάνει τό αίμα στίς φλέβες τους νά παγώσει!

Πέντ' έξη από τά «Φαντάσματα» σωριάζονται κάτω κτυπημένα. Ούρλιάζουν σπαρακτικά από τούς πόνους!

Οί άλλοι χάνουν, σιγά - σιγά, την όρμη καί τό κουράγιο τους. Αρχίζουν νά ύποχωρούν...

Όσπου τέλος κάποιος — ό πιό δειλός — κάνει την άρχή. Καί όλοι μαζί τό βάζουν πανικόθλητοι στό πόδια! Τρέχουν, σάν τρελλοί, νά σώσουν από τό Χάρο τίς κακούργες ψυχές τους!

Τραβάνε κατά τό μεγάλο κούφιο θουνό.

Ό Γκαούρ καί ή Ταταμπού τούς αφήνουν νά φύγουν. Δέν τούς κυνηγάνε... Ξαναγυρίζουν λαχανιασμένοι καί σέ κακά χάλια στη σπηλιά τους.

Όμως ή μελαψή Κόρη θυμάται τό νάνο. Ψάχνει γρήγορα στη μικρή καταπακτή πού τόν είχε δει νά κρύβεται. Μά δέν τόν βρίσκει μέσα. Έχει εξαφανιστή.

—Ποκοπίκοο! Ποκοπίκοο! φωνάζουν τώρα καί οί δύο.

Καμμία άπόκρισι δέν παίρνουν... Σίγουρα κάποιος από τούς μαύρους του Μποχάρ θά τρύπωσε στη σπηλιά την ώρα πού γινόταν έξω τό μεγάλο μακελειό. Θ' άρπαξε τό νάνο. Καί φεύγει τας θά τόν πήρε σκάθο μαζί του.

Ό Γκαούρ καί ή Ταταμ-

πού νοιώθουν άφάνταστο πόνο για τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου τους Ποκοπικο. Μὲ κα νένα τρόπο δὲν θὰ τὸν ἀφήσουν νὰ πάθῃ κακὸ!

Καί νά: Χωρὶς οὔτε στιγμή νὰ διστάσουν, θγαίνουν ἀμέσως ἀπὸ τὴ σπηλιά. Ἀρχίζουν νὰ τρέχουν, σὰν τρελλοί, στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας. Κυνηγᾶνε τὰ μαῦρα «Φαντάσματα» ξεφωνίζοντας:

—Ποκοπικο! Ποκοπικο!

Οἱ κανίβαλοι τοῦ Μποχάρ τρομάζουν τώρα ἀκόμα περισσότερο. Γιατί στὴν πρῶ τὸγονη διάλεκτό τους τὸ «Ποκοπικο» εἶναι φοβερὸ ὄνομα. Θὰ πῇ «Μαῦρος Χάρος»!

Ὅπως ὅλοι οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς εἶναι κι αὐτοὶ δεισιδαίμονες. Νομίζουν τώρα πῶς ὁ θεὸς Κράουμπα ἔστειλε τὸ «Μαῦρο Χάρο» νὰ τοὺς πάρῃ τίς ψυχές!

Ἔτσι ὁ τρόμος τοὺς δίνει φτερά στὰ πόδια. Οἱ φτέρνες κτυποῦνε στ' αὐτιά τους.

Ὅμως ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ τρέχουν πιὸ γρήγορ' ἀπ' αὐτοὺς. Κάθε τόσο ὅλο καὶ ζυγώνουν πιὸ κοντὰ τους.

... ..

ΚΑΙ ἈΛΛΗ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Τὰ «Φαντάσματα» τοῦ Μποχάρ φθάνουν τέλος στὸ τέραςτιο κούφιο θουνό. Ἐκεῖ πλάϊ στὴ μεγάλη λίμνη.

Ἀμέσως, περνώντας ἀπὸ τὸ στενὸ ἀνοιγμά του, μπαίνουν μέσα. Προχωροῦν ἀριστερὰ καὶ χάνονται στὸ σκο-

τεινὸ θάθος του.

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καὶ φθάνουν πίσω τους οἱ δύο ἀτρόμητοι σύντροφοι: Ὁ θρυλικὸς Ἑλληνας γίγαντας καὶ ἡ πανώρια μελαψὴ Κόρη τῆς Ζούγκλας.

Μπαίνουν κι' αὐτοὶ στὸ κούφιο πέτρινο θουνό τοῦ ἀπαίσιου Τερατάνθρωπου...

Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἡ τύχη θέλει νὰ περάσουν καὶ μιὰ ἀκόμη τραγικὴ περιπέτεια!

Δὲν ἔχουν δὴ πῶς οἱ Κανίβαλοι τράβηξαν πρὸς τ' ἀριστερά. Καί, στὴν τύχη, παίρνουν αὐτοὶ ἀντιθετὴ κατεύθυνσι. Τρέχουν πρὸς τὰ δεξιὰ. Πρὸς τὸ μέρος δηλαδή τῆς λίμνης...

Ἀπόλυτο σκοτάδι βασιλεύει στὸ θολωτὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κούφιο θουνού...

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ, προχωρώντας, σχεδὸν στὰ στραβά, φθάνουν σ' ἓνα στενὸ κατηφορικὸ διάδρομο.

Τὰ τοιχώματά του εἶναι ἀφάνταστα ὑγρά. Στάζουν νερό, σὰ νὰ βρέχῃ. Σίγουρα θὰ βρῖσκωνται τώρα κάτω ἀπὸ τὴ λίμνη.

Ἀκόμα καὶ μιὰ θαρεῖα μυρωδιά μούχλας κτυπάει στὰ ρουθούνια τους...

Μὰ οἱ δύο ἀγαπημένοι μας ἥρωες, δὲν ξέρουν τί θὰ πῇ φόβος. Συνεχίζουν νὰ κατεβαίνουν θαρρετά. Ὅποιοσδήποτε ἄλλος στὴ θέσι τους θὰ δειλίαζε καὶ θὰ σταματοσε. Θὰ ξαναγύριζε πίσω...

Καί νά: Ὁ κατηφορικὸς διάδρομος ἀρχίζει τώρα, α-

Ποτέ ανθρώπινο μάτι δὲν ἔχει ἀντικρύσει πιά τρομακτικὴ σκηνὴ ἀπὸ τὴν πάλῃ τοῦ Ταρζάν μὲ τὸν τεράστιο Σκορπιό.

γὰ - σιγά, νὰ στενεύῃ. "Ὁ-σπου κάποτε καταλήγει σ' ἕ-να πολὺ στενὰ χωρὸ ἀνοιγμά. Μὲ μεγάλη δυσκολία θὰ χω-ροῦσαν μέσα σ' αὐτὸ δυὸ ἀν-θρώποι.

Ὁ Γκαοὺρ μένει γιὰ λίγες στιγμὲς διστακτικὸς καὶ ἀνα-ποφασιστο.ς

Τέλος προχωρεῖ ἀπότομα. Περνάει πρώτος μέσα. Ἡ Ταταμποὺ τὸν ἀκολουθεῖ ἀ-ποφασιστικά!

Αὐτὸ ἦτανε! Τὴν ἴδια σι-γὴ δυνατὸς κρότος ἀκούγε-ται πίσω τους. Σὰ νὰ γκρε-μίστηκε θράχος!

Οἱ δύο σύντροφοι ξαφνια-ζονται. Μὲ μάτια ἀνήσυχα ψαγουλεύουν στὸ σκοτάδι.

Τὸ στενὸ ἀνοιγμά πού πρὶν λίγες στιγμὲς εἶχαν πε-ράσει, εἶναι κλειστὸ τώρα. Μὲ τὴν ἀφῆ τῶν χειρῶν τους «βλέπουν» πὼς μίᾳ μεγάλῃ θαρεῖᾳ πέτρα ἔπεσε ἀπὸ πά-νω. Καὶ τὸ φράζει πιά γε-ρά!

Ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ Τατα-ποὺ κάνουν ἀμέσως προσκλη-τήριο στὶς μυϊκὲς δυνάμεις τους. Ἀρχίζουν νὰ σπρώ-χνουν τὴν πέτρα μαζί. Ὁ-μῶς χαμένος ὁ κόπος τους.

Στέκεται αδύνατο και να την μετακινήσουν καν!

"Ετσι νοιώθουν, οι αμοιροι, πως είναι πια χαμένοι. Έχουν θαφτη ζωντανοι σ' αυτον τον φρικτο πετρινο τάφο!

"Η πανώρια Έλληνίδα — σαν γυναίκα που είναι — δεν μπορεί να συγκρατηθη. Κ' ενας πονεμένος λυγμός ξεφεύγει απ' τα στήθεια της.

Μα ο μελαψός γίγαντας, που ποτε δεν χάνει το θάρρος του, της δίνει κουράγιο:

—Πέσαμε σε παγίδα, αγαπημένη μου! Πάρτο απόφα-

σι! Δεν μπορούσε να γίνη αλλοιως. Έπρεπε να κάνουμε το καθηκον μας, όπως το κάναμε. Δεν μπορούσαμε ν' αφήσουμε απροστάτευτο τον Ποκοπικό. Όπως και κάθε άλλον ανθρωπο που θα κινδύνευε! Τι κι αν πεθάνουμε τώρα εδώ... Μη ξεχνάς πως είμαστ' Έλληνες. Και στους Έλληνες μονάχα τέτοιιοι περήφανοι θάνατοι ταιριάζουν!

ΤΟ ΝΕΚΡΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ

Για πολλή ώρα ψάχνουν με τα χέρια τους τα τοιχώματα

Εύτυχώς που ο Γκαουρ και η Ταταμπεύ πέφτουν στα νερά. Έτσι δεν παθαίνουν τίποτα.

τοῦ πέτρινου τάφου ποὺ ἔχουν κλειστή.

Καί νά: Κάπου σ' ἓνα σημείο τους θρίσκεται μιὰ προσθετὴ πέτρα. Τὴ σπρώχνουν κι ἓνα στενὸ ἀνοιγμα ἀποκαλύπτεται.

Μὲ λαχτάρω, ἀλλὰ καὶ ἀφάνταστη δυσκολία περνοῦν καὶ οἱ δυὸ ἀπ' τὴν τρύπα αὐτή. Βγαίνουν πάλι σ' ἓνα στενὸ διάδρομο. Σὰν συνέχεια τοῦ πρώτου ποὺ εἶχαν περάσει.

Προχωροῦν τώρα σιγὰ καὶ διστακτικά. Ὁ διάδρομος ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι κατηφορικός!

Ὡσπου κάποτε φθάνουν καὶ θγαίνουν σ' ἓνα τεράστιο ὑπόγειο ἀνοιγμα τοῦ κούφιου θουνού...

Μιὰ ἀπαίσια μυρωδιὰ ἀπὸ σάπιες σάρκες κτυπάει στὰ ρουθούνια τους. Ἐνῶ ταυτόχρονα σχεδὸν νοιώθουν τὰ πόδια τους νὰ πατάνε σὲ φρικτοὺς σωρούς ἀπὸ κόκκαλα!

Εἶναι τὰ κόκκαλα καὶ τὰ κρανία τῶν ἀμοιρῶν σκλάβων ποὺ ὁ τρομερὸς Μποχάρ, χρόνια τώρα, καταβροχθίζει γιὰ νὰ τρέφῃ τὸ θρωμερὸ κορμὶ του!

Τὸ σκοτάδι εἶναι μαῦρο κ' ἐδῶ. Σὰν λυωμένο κατράμι! Σὰν τίς φτεροῦγες τοῦ Χάρου!

Ὅμως στὸ τρομακτικὸ καὶ ἀπαίσιο αὐτὸ περιβάλλον, μιὰ εὐχάριστη ἑκπληξὴ τοὺς περιμένει:

Σὲ μιὰ στιγμή πού, ἐντελῶς τυχαία, σηκώνουν τὰ κεφάλια τους πρὸς τὰ πάνω,

ξεχωρίζουν, σὲ μεγάλη ἀπόστασι, ἓνα μικρὸ στρογγυλὸ ἀνοιγμα. Κ' ἔξω ἀπ' αὐτὸ φαίνεται ἓνα κομμάτι ἀστροστολισμένου οὐρανοῦ.

Ὁ Γκαούρ καταλαβαίνει τώρα. Κ' ἐξηγεῖ στὴ συντροφισσά του:

— Τὸ κούφιο αὐτὸ θουνὸ ποὺ θρισκόμαστε, δὲν μπορεῖ παρά νὰ εἶναι κάποιον παλιὸ νεκρὸ ἡφαίστειο!

»Βλέπετε ἐκεῖ ψηλὰ τὸ μικρὸ στρογγυλὸ ἀνοιγμα; Εἶναι ὁ σθημένος κρατήρας του. Ὁ κρατήρας τοῦ ἡφαιστείου ποὺ θρίσκεται στὸ πιὸ ψηλὸ σημεῖο τῆς κορφῆς τοῦ πέτρινου θουνού...

Οἱ δύο σύντροφοι γεμίζουν ἀπὸ ἐλπίδες τώρα. Φαντάζονται πὼς ἂν σκαρφαλώσουν, θὰ φθάσουν στὸ στρογγυλὸ ἀνοιγμα τῆς κορφῆς. Καὶ θὰ μπορέσουν νὰ θγοῦν ἔξω. Νὰ σωθοῦνε!

Ἔτσι, καὶ μὲ λαχτάρω νὰ πραγματοποιήσουν τίς ἐλπίδες τους, δοκιμάζουν νὰ σκαρφαλώσουν...

Ὅμως ἀλλοίμονο σ' αὐτοὺς! Γρήγορα καὶ ἀμέσως μετὰ τίς πρώτες προσπάθειες, ἀπογοητεύονται. Τίποτα, δυστυχῶς, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ...

Τὸ κούφιο θουνὸ ἔχει κωνικὸ σχῆμα. Τὰ ἐσωτερικά, δηλαδή, πέτρινα τοιχώματά του εἶναι κυρτὰ πρὸς τὰ μέσα.

Εἶναι ἀδύνατον ἓνας ἀνθρώπος νὰ πιαστῇ κάπου, νὰ στηριχθῇ καὶ νὰ σκαρφαλώσῃ.

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Τατα-

μπού, για μερικές στιγμές, μένουν ακίνητοι. Μὲ σηκωμένα τὰ κεφάλια τους κυττάζουν μὲ λαχτάρα τὸ μικρὸ ἀνοιγμα τοῦ λεύθερου οὐρανοῦ ποὺ φαντάζει ἀπὸ πάνω τους.

Καὶ τὴ ζωὴ τους θάδιναν, οἱ ἄμοιροι, γιὰ νὰ μποροῦσαν νὰ γίνουν πουλιά! Μὲ τίς ἀνάλαφρες φτεροῦγες τους νὰ πετάξουν ψηλά, Νὰ φθάσουν ἐκεῖ πάνω στὴν κορφὴ! Νὰ θγοῦν ἔξω στὸν λεύθερο καὶ καθάριον ἀέρα! Νὰ πάρουν δύο ἀνάσες μονάχα. Κ' ὕστερα ἄς ξαναγκρεμιστοῦν στὸ φοβερὸ θάραθρο ποὺ θρίσκονται τώρα. "Ἄς γίνουν χίλια κομμάτια!

Νὰ ὅμως ποὺ ξαφνικὰ ἓνα βραχνὸ καὶ ἀπαίσιο γέλιο ἀντηχεῖ στὸ σκοτάδι.

—Χό, χό, χό! "Ἄδικα πο-νοκεφαλάτε, πουλάκια μου. Κανένας δὲν μπόρεσε ποτέ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ 'δῶ μέσα!.. Κάντε, λοιπὸν λιγάκι ὑπομονή. Τὰ θάσανά σας θὰ τελειώσουν μόλις... πεινάσω!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας γυρίζει πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούγεται ἡ φωνή. Καὶ μόλις τελειώνει τὰ παραπάνω λόγια της, μουγγρίζει ἄγρια:

—Ποιὸς εἶσαι, δειλὲ καὶ ἀναδρε κακοῦργε; Παρουσιάσου, λοιπὸν, μπροστά μου! Καὶ θὰ μάθης ἀμέσως ποῖαν τοῦ τὰ θάσανα θὰ τελειώσουν πρὶν γρήγορα!

Τὸ μουγγριτὸ τοῦ Γκαοῦρ ἀντηχεῖ στὸν τεράστιο θόλο τοῦ κοῦφιου θουνοῦ. Γίνεται ἀκόμα πρὶν ἄγριο καὶ τρομα-

κτικὸ!

"Ὁμως ἡ ἀπαίσια βραχνὴ φωνὴ τοῦ ἀγνωστοῦ ἀντηχεῖ καὶ πάλι:

—Χό, χό, χό! Δὲν μὲ ξέρεις λοιπὸν ἔ; Δὲν ξέρεις τὸν τρομερὸ Μποχάρ;! "Εννοια σου, φίλε μου, καὶ γρήγορα θὰ γνωριστοῦμε καλὰ! Χό, χό, χό! Θὰ βρῶ τρόπο νὰ τραγανίσω καὶ τοὺς δύο σας χωρὶς νὰ μὲ στεναχωρήσετε καθόλου! Χό, χό, χό! Χό, χό, χό!

Τὸ σατανικὸ γέλιο τοῦ Τερατάνθρωπου σθῆναι τώρα. Ποιὸς ξέρεῖ ἀπὸ ποιοῦ κρυφὸ ἀνοιγμα ἔφθανε ἡ φωνὴ του μέχρι τοὺς δύο καταδικασμένους συντρόφους...

Ἀπόλυτη ἡσυχία θασιλεύει πάλι στὸν ἀπέραντο τρομακτικὸ θόλο τοῦ κοῦφιου θουνοῦ.

... Ἔτσι πέρασε δόλοκληρὴ αὐτὴ ἡ τραγικὴ νύκτα! Ἐχει ἀρχίσει πιά νὰ ξημερώνῃ...

Χαρούμενος ὁ ἥλιος ξεπετιέται σὲ λιγάκι ἀπὸ τὰ μακρυνὰ γαλάζια θουνά...

Ὁ δόκτωρ Τζούκ, ὁ ἀπερίγραπτος γερμανὸς ἐντομολόγος, δὲν θάζει μυαλό. Δὲν ἔχει καμμιά διάθεσι νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ Ζούγκλα.

Ἀπὸ τὴν περίφημη Συλλογὴ του λείπουν ἀκόμα πολλές... χιλιάδες σπάνιες πεταλοῦδες. Πρέπει νὰ τίς ἀποκτήσῃ ὅπως οὐδέποτε!

Καὶ νά: Ὁ κόντε Τζουτζούκος — ὅπως τὸν θάφτισε ὁ Ποκοπίκο — θγαίνει πάλι, φρέσκος-φρέσκος, ἀπὸ μιὰ σπηλιά. Μὰ ὁ ἄμοιρος γέρνει ἀπὸ τὸ θάρος τοῦ κοίμικοτραγι-

κού όπλισμού του.

“Ετσι, καί μέ τήν αιώνια άπόχη του στό χέρι, τό όπλο στό άλλο χέρι, τά μαχαίροκούμπουρα στη ζώνη καί τό κανονάκι στη ράχι, άρχίζει τό άτέλειωτο κυνήγι. Άλλοίμονο στίς πεταλούδες πού θά βρεθούν μπροστά του!

“Όμως αύτή τή φορά ή τύχη του χαμογελάει γρήγορα: Μιά μεγάλη χρυσόμαυρη πεταλούδα παρουσιάζεται.

“Ο Τζουτζούκος ξεφωνίζει τρελλός από χαρά:

— Εύρημα! Θησαυρός! Είναι τοῦ γένους τῶν μελανοχρύσων νυμφῶν! Σπανιώτατον είδος τῆς συνομοταξίας τῶν... έλικοπτέρων...

Μά ή μεγάλη πεταλούδα δόλο καί τοῦ ξεφεύγει. “Ο Έντομολόγος τήν παρακολουθεί... θήμα πρὸς θήμα...

“Ετσι, φθάνουν κοντά στό κούφιο πέτρινο βουνό. Πλάϊ στή μεγάλη πράσινη λίμνη.

“Ο κόντε Τζουτζούκος έχει μέ τήν άπόχη του πολύ στεναχωρήση τή σπάνια χρυσόμαυρη πεταλούδα. Κι' εκείνη, γιά νά γλυτώση άπ' αὐτόν, τρυπώνει στό άνοιγμα τοῦ τεράστιου όδλου. Τό ίδιο, θέβαια, κάνει άμέσως καί ό «τρομερός» κυνήγός της.

Μπαίνει κι' αὐτός μέσα καί στρίβει τυχαία πρὸς τά δεξιά. Προχωρεί στόν γνωστό μας στενό κατηφορικό διάδρομο. Ψάχνει στό βαθύ σκοτάδι νά βρῇ τή χαμένη πεταλούδα του.

Καί νά: Ξαφνικά, ό άφελής “Εντομολόγος χτυπάει μέ όρμη τά μούτρα του πάνω σέ μιá

θαρειά πλάκα. Αὐτήν πού άκούσαμε τή νύκτα νά πέφτη. Νά αίχμαλωτίζη τόν Γκαούρ καί τήν Ταταμπού...

Καί καθώς σωριάζεται μι-σοζαλισμένος κάτω, διαμαρτύρεται:

— Μπά σέ καλό σας! “Εδῶ βρήκατε νά θέατε αύτή τήν πλάκα; Καλά πού δέν τήν... έσπασα!

ΤΟ ΣΧΟΙΝΙ ΜΠΕΡΔΕΥΕΤΑΙ

Καιρός είναι τώρα νά ξαναγυρίσουμε κοντά στοὺς δυό δυστυχισμένους συντρόφους...

“Ο Γκαούρ καί ή Ταταμπού βρίσκονται ακόμα ζωντανοί. Μέσα στόν άπαίσιο καί φρικτό τάφο τοῦ κούφιου βουνού.

Σιγά-σιγά, καί καθώς άρχίζει νά ξημερώνη, τό μικρό στρογγυλό άνοιγμα τῆς κορφῆς φωτίζεται...

Περνάει έτσι πολλή ὥρα άνόμα...

Καί νά: Ξαφνικά κάτι άναπάντεχο καί άπίστευτο γίνεται: “Από τήν ψηλή τρύπα τοῦ κρατήρα, πέφτει άργά, ένα τεράστιο σέ μάκρος καί χοντρό γερό χορτόσχοινο!... Είναι πολλά μικρά κομμάτια, τό ένα δεμένο μέ τό άλλο...

Τέλος, ή μιá του άκρη φθάνει κάτω. Πολύ κοντά στοὺς δυό τραγικούς συντρόφους.

“Η άλλη άκρη κρατιέται ψηλά άπό τήν κορφή τοῦ κούφιου βουνού...

“Ο Γκαούρ καί ή Ταταμπού σηκώνουν μέ λαχτάρα τά κεφάλια τους: Στά χείλια τοῦ κρατήρα άντικρύζουν θαμπά μιá άκαθόριστη σιλουέττα...

“Όμως ή άπόσταση είναι με-

Με άμέτρητους ανθρώπινους σκελετούς και νεκροκεφαλές είναι στρωμένο κάτω τὸ άπέραντο έσωτερικό του κούφιου δουνού.

γάλη! 'Αδύνατο νά ξεχωρίσουν ποιός είναι αυτός ὁ άγνωστος σωτήρας τους.

"Ετσι και με τρελλή χαρά, πρώτη ή πανώρια 'Ελληνίδα πηδάει και άρπάζεται από τὸ κρεμασμένο χορτόσχοινο! 'Αρχίζει — σθέλτη καθώς είναι — νά σκαρφαλώνη...

Τὸ ίδιο κάνει, άμέσως πίσω της, και ὁ Γκαούρ. Τήν ακολουθεῖ στο σωτήριο σκαρφάλωμα.

Ωσου, άνεβαίνοντας και οἱ δύο, φθάνουν πολύ ψηλά. Κοντοζυγώνουν πιά στην κορυφή.

'Αλλοίμονο! Τή στιγμή εκείνη παρουσιάζεται στο στρογγυλό άνοιγμα του κρατήρα, ένα τεράστιο τρομακτικό κεφάλι. Και ή ίδια φωνή του Μποχάρ, ξανακούγεται νά καγχάζη άπαίσια:

— Χό, χό, χό! 'Ελδτε λοιπόν «άρνάκια» μου! 'Ελδτε στο στόμα του πεινασμένου λύκου! Ξέρετε τί θα κάνω τώρα; Θα λύσω τὸ χορτόσχοινο και θα γκρεμοσασκιστήτε κάτω! Χό, χό, χό! Εἶδате πού θρῆκα τὸν τρόπο νά σας φάω ήσυχος. Χωρίς νά κοινηώσατε και νά με δυσκολεύετε στο μά-

σημα;

Οι δυο σύντροφοι μαρμαρώνουν ακούγοντας τὰ λόγια του Τερατάνθρωπου! Αὐτὴ τὴ φορά εἶναι χαμένοι. Τίποτα δὲν μπορεῖ πιά νὰ τοὺς σώσῃ!

Ποτέ τους, οἱ ἄμοιροι, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ φανταστοῦν τὴ δεύτερη αὐτὴ παγίδα! Σὰν ζωντανὰ πτώματα κρέμονται τώρα ἀπὸ τὸ μακρὺ χορτόσχοινο!

Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους χάσκει τὸ τρομακτικὸ θάραῦρο τοῦ κούφιου θουνοῦ!...

Πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους περιμένει ὁ ἀπαίσιος Μποχάρ! Μὲ τὸν τεράστιο φαρμακερὸ σκορπιό του.

Ἄν στὸ χορτόσχοινο εἶχε κρεμαστῇ πρῶτος ὁ Γκαούρ, στιγμὴ δὲν θὰ δίσταζε. Θὰ συνέχιζε νὰ σκαρφαλώνῃ. Θάφθα νε πάνω στὴν κορφή. Καὶ θὰ χυνόταν νὰ σπαράξῃ τὸν Τερατάνθρωπο!...

Ὅμως τώρα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνῃ. Γιατὶ πρώτη στὸ σχοινὶ κρέμεται ἡ πανώρια καὶ ἄγνη συντρόφισσά του. Εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν ξεπεράσῃ...

Μὰ ὁ μελαψὸς γίγαντας γρήγορα συνέρχεται. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του λάμπουν παράξενα. Καὶ ἀμέσως θάξῃ ὁ ἐνέργεια ἕνα πολὺ παράξενο σχέδιο :

Μὲ γρήγορες καὶ ἀπεγνωσμένες κινήσεις, κάνει τὸ κρεμασμένον χορτόσχοινο νὰ ταλαντεύεται δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Στὴν ἀρχὴ λίγο. Ὕστερα περισσότερο. Τέλος πολὺ...

Ὁ Μποχάρ ποὺ καταλαβαίνει τὸ σχέδιό του, μουγγρίζει

ἀπὸ πάνω :

— Πολὺ ἔξυπνοι εἴσαστε!.. Μὰ ἔννοια σας καὶ δὲν θὰ μοῦ γλυτώσετε!...

Καὶ κάνει νὰ λύσῃ τὸ χορτόσχοινο γιὰ νὰ τοὺς γκορεμοτσακίσῃ κάτω...

Ὅμως, ἡ τύχη βοηθαεῖ αὐτὴ τὴ φορά τοὺς δυο τραγικούς συντρόφους: Τὸ χορτόσχοινο ποὺ ὁ Τερατάνθρωπος τὸ εἶχε δέσει σ' ἕναν βράχο τῆς κορφῆς, θρίσκεται τώρα σατανικὰ μπερδεμένο. Καὶ ὁ κακοῦργος Μποχάρ δυσκολεύεται νὰ τὸ λύσῃ.

Βλαστημάει ἀπαίσια καὶ μουγγρίζει σὰν θηριὸ ἀπ' τὴ λύσσα καὶ τὸ κακό του.

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμποὺ πηγαινοέρχονται τώρα στὸ κενό. Σὰν νὰ κάνουν κούνια! Καί, σιγά-σιγά, ἔχουν φθάσει πιά νὰ κτυπᾶνε δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Πάνω στὰ βράχια τοῦ τεράστιου θόλου.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας φωνάζει στὴ συντρόφισσά του :

— Πιάσου γρήγορα σ' ἕνα ἀπ' τὰ βράχια... Παράτησε τὸ χορτόσχοινο!

Ἡ Ταταμποὺ τὰ καταφέρνει. Ἀρπάζεται ἀπὸ κάποιον βράχο στὸ δεξιὸ μέρος. Κυλάει σὰν στρεῖδι πάνω σ' αὐτόν!...

Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ Γκαούρ. Ὅμως αὐτὸς καταφέρνει νὰ πιαστῇ στὸ ἀριστερὸ τοίχωμα τοῦ θόλου. Στὸ ἀντίθετο, δηλαδή ἀπ' αὐτὸ ποὺ θρίσκεται ἡ συντρόφισσά του...

Ἔτσι, κανένας ἀπὸ τοὺς δυο δὲν κρατιέται πιά ἀπὸ τὸ κρεμασμένον χορτόσχοινο...

“Ο Τερατάνθρωπος πού πα-
σχίζει ακόμα νά λύση τόν μπερ-
δεμένο κόμπο, νιώθει τὸ σχοι-
νὶ νὰ χαλαρώνεται ξαφνικά.
Καὶ μόνο τότε καταλαβαίνει
πὼς τὰ «θύματα» πρόλαβαν
νὰ τοῦ ξεφύγουν!

“Ετσι, σκύθει μανιασμένος
ἀπὸ τὸ στοργυλὸ ἀνοιγμὰ
τῆς κορυφῆς τοῦ κούφιου θου-
νοῦ. Κυττάζει κάτω στὸ βαθὺ
σκοτάδι. Ψάχνει νὰ δῇ ποῦ
βρίσκονται σκαλωμένοι...

“Απὸ τὴν τρύπα ποῦ βρί-
σκεται μπαίνει λίγο φῶς τῆς
ἡμέρας. Μὰ δὲν εἶναι ἀρκετὸ
γιὰ νὰ δῇ. Καὶ ἀναγκάζεται
νὰ σκύψῃ πιὸ πολὺ. Κι’ ἄλλο...
Κι’ ἄλλο...

Καὶ νά: Τὴν ἴδια στιγμή
τρομακτικὸς κρότος ἀντηχεῖ.
“Ολόκληρο τὸ τεράστιο πέτοι-
νο θουνο τραντάζεται!...

“Ο Μποχάρ - σκυμμένος
πολὺ καθὼς βρίσκεται - τρο-
μάζει. Χάνει τὴν ἰσορροπία
του. Καὶ θυάσσοντας οὐρλια-
χτὸ φρίκης, γκρεμοτσακίζεται
στὸ σκοτεινὸ θάραθρο τοῦ
κούφιου θουνοῦ του!

“Ὅμως, τί παράξενο!... “Ο
θαρὺς γδοῦπος τοῦ γιγαντιαί-
ου κορμιοῦ του δὲν ἀκούγεται
κάτω... Ταυτόχρονα τρομα-
γμένα ξεφωνητὰ τῶν μαύρων
«Φαντασμάτων» ἀντηχοῦν.

“Ο Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμποῦ
βρίσκονται ακόμα στὶς ἴδιες
θέσεις: Κολλημένοι σὰν στρελ-
δια πάνω στὰ κυρτὰ πρὸς τὰ
μέσα θράχια τοῦ θόλου.

Νὰ προχωρήσουν ἐπάνω δὲν
μποροῦνε. Μὰ οὔτε καὶ νὰ κα-
τέβουν πρὸς τὰ κάτω.

“Αλλοίμονο! Πόσο ἄραγε ἄ-

κόμα θὰ μπορέσουν νὰ στα-
θοῦν ἐκεῖ, ἔτσι κρεμασμένοι ;
Γρήγορα τὰ χέρια τους θὰ
κουραστοῦν. Θὰ παραλύσουν.
Καὶ θὰ γκρεμοτσακιστοῦν, οἱ
ἄμοιροι, κάτω γιὰ νὰ γίνουν
χίλια κομμάτια!

“Η Ταταμποῦ φωνάζει μὲ ἀ-
πόγνωσι τώρα στὸ σύντροφό
της :

— Γκαούρ, ἀγαπημένε μου!
Δὲν μπορῶ πιά. Θ’ ἀφήσω τὰ
χέρια μου!...

“Ο μελαψὸς γίγαντας βρί-
σκεται στὴν ἴδια τραγικὴ θέ-
σι. “Ὅμως τῆς ἀποκρίνεται:

— “Ὀχι, Ταταμποῦ!... Κρα-
τήσου πιὸ σφικτὰ. Κάνε κου-
ράγιο. “Ο Θεὸς δὲν θὰ μᾶς
ἀφήσῃ νὰ χαθοῦμε!

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λί-
γες στιγμὲς γίνεται ξαφνικά
κάτι ἀναπάντεχο: Στ’ αὐτιά
τους φθάνει ἡ γνώριμη φωνὴ
τοῦ Ταρζάν :

— Γκαούουουρρ!... Τατα-
μπούουου!...

Καὶ ἀμέσως ἡ ἀγέρωχη φω-
νὰρα τοῦ Ποκοπίκο:

— Κουράγιο θρέεε!... “Εγὼ
εἶμ’ ἐδῶωω!...

Μὰ εἶναι πιά ἄργα...

Πρῶτῃ ἡ Ταταμποῦ παρα-
ταίει τὰ χέρια. “Ενῶ σπαρα-
κτικὸ ξεφωνητὸ θγαίνει ἀπὸ
τὰ στήθεια της:

— Γκαούουουρρ!... “Αγαπη-
μένε μου Γκαούρ!...

Καὶ γκρεμίζεται στὸ τρομα-
κτικὸ θάραθρο...

Σχεδὸν ταυτόχρονα καὶ ὁ
μελαψὸς γίγαντας κάνει τὸ ἴ-
διο. Παύει νὰ κρατιέται στὸν
ψηλὸ θράχο. Καὶ καθὼς γκρε-
μίζεται κι’ αὐτὸς πρὸς τὸ θά-

ποκρίνεται ρωμαντικά :

— Ναι, κούκλα μου! Πολύ σ' έχω νοσταλγήσει!...

‘Η κοντόχοντρη «Μαύρη γόησσα» γίνεται μπαρούτι:

— Μπά, πού κακοφοφονάχης, γλύκα μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλάς!

‘Ο Ταρζάν φουσάει καὶ ξεφουσάει συλλογισμένος.

Ξαφνικά, γυρίζει στή συντροφισσά του.

— Θά φύγω ἀμέσως! τῆς λέει. Θά τρέξω νά σώσω τὸν «ἀδελφό» μου!

‘Η Τζέιν καὶ ὁ Μπέιμπυ ζητᾶνε νά τὸν ἀκολουθήσουν. ‘Ομως ἐκεῖνος τοὺς ἐμποδίζει :

— “Οχι!... Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο τὸ πέρασμα τοῦ Ποταμοῦ. Καλύτερα νά μείνεις ἐδῶ!...

Καὶ ἀμέσως φεύγει μὲ τὸν Ποκοπίκο...

“Ετσι, φθάνουν τρέχοντας στὸ Μεγάλο Ποτάμι. Καὶ μὲ τὴν πιρόγα πού εἶχε κλέψει ὁ νᾶνος, πασχίζουν νά τὸ περάσουν.

“Ομως ἀλλοίμον! Αὐτὴ τὴ φορά τερᾶσσιοι κροκόδειλοι χύνονται νά τοὺς ἀρπάξουν!..

Ψύχραιμος καὶ ἀτρόμητος ὁ Ταρζάν τραβάει τὸ μαχαίρι καὶ σκύβει ἀπὸ τὴν πιρόγα. Καρφώνει τὴ λάμα του στὰ μάτια τῶν θεριῶν πού τοὺς πλησιάζουν. Σκοτώνει τρία ἀπὸ δαῦτα.

‘Ο νᾶνος πού παρακολουθεῖ τὸν θρίαμβό του μένει ἱκανοποιημένος.

— Μπράβο! τοῦ λέει. “Αρχισες καὶ ξεσηκώνεις τά...

κόλπα μου! Θά γίνης σπουδαῖος!...

“Ετσι, καὶ ὕστερα ἀπὸ μεγάλες προσπάθειες, καταφέρνουν τέλος νά περάσουν ζωντανοὶ τὸ ἐπικίνδυνο Ποτάμι. Βγαίνουν στὴν Πέρα Ζούγκλα καὶ φθάνουν στὴν ἱερὴ Σπηλιά.

Στὸ μεταξύ ἔχει πιά ξημερώσει καλά.

Μὰ τὴ Σπηλιά τὴ βρίσκουν ἄδεια κι’ ἔρημη. Κανένας δὲν βρίσκεται μέσα σ’ αὐτή.

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ὁ Ποκοπίκο ἀρχίζουν τώρα νά γυρίζουν καὶ νά ψάχνουν στὰ κοντινὰ χορταρῆνια καλύβια τῶν ἱθαγενῶν... Τίποτα κι’ ἐκεῖ. Παντοῦ ἔρημιά καὶ ἡσυχία βασιλεύει.

Μιά μονάχα ζωντανὴ ψυχὴ βρίσκεται κάπου. Εἶναι ἓνας παράλυτος γέρος ἱθαγενῆς. Δὲν μποροῦσε ν’ ἀκολουθήσει τοὺς ἄλλους στὸ φευγιό...

Καὶ ἀπ’ αὐτὸν μαθαίνουν τὰ καθέκαστα: Τοὺς μιλάει γιὰ τὴν ἐπιδρομὴ πού ἔκαναν τὰ μεσάνυχτα τὰ μαῦρα «Φαντάσματα» τοῦ Τερατάνθρωπου Μποχάρ. Καὶ τοὺς περιγράφει πού βρίσκεται τὸ κούφιο πέτρινο θουνό τους!

‘Ο Ταρζάν καὶ ὁ νᾶνος τὸ θάζουν στὰ πόδια πάλι. Φθάνουν γρήγορα ἐκεῖ...

Μὰ σὰν κοντοζυγώνουν στὸ ἀνοιγμα τῆς Σπηλιάς, ἀκοῦνε τὸν τρομακτικὸ κρότο. Αὐτὸν πού ἀκούσαμε κι’ ἐμεῖς.

Καὶ νά: Ταυτόχρονα σχεδὸν φθάνουν σ’ αὐτιά τους ἀπελπισμένα ξεφωνητά. ‘Απὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ κούφιου

θουνοῦ θαίνουν τρομαγμένα καὶ πανικόβλητα τὰ «Φαντάσματα» τοῦ Μποχάρ. Σκορπίζουν τρέχοντας δεξιά καὶ ἀριστερά γιὰ νὰ σωθοῦνε!

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας προφθαίνει καὶ ἀρπάζει στὰ χέρια του ἕναν ἀράπη ἀπ' αὐτοῦς. Καὶ ρωτώντας τον μαθαίνει πῶς ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ βρίσκονται μέσα στὸ κούφιο θουνό.

Στὸ μεταξύ ξετρυπώνει ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά του καὶ ὁ ἀπερίγραπτος κόντε Τζουτζούκος.

Ὁ Γερμανὸς Ἐντομολόγος εἶναι ἔξω φρενῶν πού ἔχασε τὴ χρυσόμαυρη σπάνια πεταλούδα του. Κι' ἐξηγεῖ στὸν Ταρζάν :

— Προχωροῦσα μὲ τὴν ἀπόχη μου σ' ἕναν κατηφορικὸ σκοτεινὸ διάδρομο... Ξαφνικὰ χτυπάω πάνω σὲ μιὰ πέτρινη πλάκα καὶ σωριάζομαι κάτω. "Ετσι, παίρνει φωτιά τὸ κανονάκι μου: Μπούμ!...

»Ἡ στρογγυλὴ σιδερένια μπάλλα του χτυπάει μὲ ὀρμὴ στὰ θράχια. Ἀνοίγει μιὰ τρύπα! Κι' ἀρχίζουν ἀμέσως, ἀπ' αὐτὴν, νὰ μπαίνουν νερά μέσα στὸ κούφιο θουνό...

»Ἀλλοῖμονο ! σκέφτηκα. Τώρα θὰ πνιγῇ ἡ πεταλούδα μου!...

Ὁ Ποκοπίκο βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ ξανακολλησθῇ γιὰ τὴν τράμπα :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου, ἀλλὰ τί θὰ γίνῃ; Θὰ κάνουμε τὴν ἀλλαγιά πού λέγαμε; "Αν ἀποκτήσης τὴ χατζάρα μου θάσαι ἡσυχος! Αὐ-

τὴ δὲν παίρνει ποτέ... φωτιά!

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τραβάει μαζί του τὸ νᾶνο. Μπαίνουν ἀμέσως στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Καὶ προχωροῦν πρὸς τὰ δεξιά.

Ὁ σκοτεινὸς κατηφορικὸς διάδρομος μυρίζει τώρα μπαρούτι...

"Ετσι, φθάνουν γρήγορα στὴ μεγάλη θαρεῖα πλάκα. Αὐτὴν πού ἔπεσε κι' ἔκλεισε τὸ στενὸ πέρασμα. Αὐτὴν πού εἶχε θάψει ζωντανούς τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμποῦ!

Κάπου ἐκεῖ, στὸ σημεῖο αὐτό, ἡ ὀβίδα τοῦ δόκτορα Τζούκ ἔχει ἀνοίξει τὴν τρύπα. Καὶ τὰ νερά τῆς λίμνης, πού βρίσκονται ἀπὸ πάνω, ξεχύνονται τώρα μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ μέσα. Τόση ὀρμὴ, πού ἔχουν μετακινήσει τὴν πέτρινη πλάκα. Τὴν ἔχουν γείρει πρὸς τὰ πλάω...

Ὁ Ταρζάν τὴ σπρώχνει μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι. Καὶ ρίχνοντάς τὴν κάτω, λευθερώνει τὸ ἀνοιγμα.

Ὅμως τὰ ὀρμητικὰ νερά πού ξεχύνονται παρασέρνουν ἀμέσως κι' αὐτὸν καὶ τὸν Ποκοπίκο. Τοὺς φέρνουν γρήγορα στὸ μεγάλο θολωτὸ ἀνοιγμα τοῦ κούφιου θουνοῦ.

Τὸ μέρος αὐτὸ πού, πρὶν λίγο ἦταν στρωμένο μὲ ἀνθρώπινα κόκκαλα, ἔχει τώρα πλημμυρίσει. Εἶναι μιὰ ὑπόγεια θάλασσα!

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ὁ νᾶνος δὲν πατώνουν. Κολυμπᾶνε γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ κρατηθοῦν στὴν ἐπιφάνεια.

Ὁ νᾶνος ἀναστενάζει:

συντρόφισσά του δὲν παθαίνουν, θέβαια, κακὸ στὴν τραγική πτῶσι τους. Ποτέ δὲν μπορούσαν νὰ φανταστούν πὼς κάτω στὸ θαθὺ σκοτεινὸ θάραθρο, θὰ τοὺς περίμεναν τὰ σωτήρια νερά.

Τὸ κανονάκι τοῦ κόντε Τζουτζούκου τοὺς εἶχε σώσει γιὰ δεύτερη φορά!...

Ὁ καταρράκτης τοῦ νεροῦ τῆς λίμνης ἐξακολουθεῖ νὰ ξεχύνεται στὴν ὑπόγεια καταπακτή. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, σιγὰ-σιγὰ, ἀνεβαίνει.

Ὡσπου φθάνει ψηλά. Μέχρι τῇ γῇ. Ἐκεῖ πού θρίσκεται καὶ ἡ στάθμη τῆς λίμνης.

Ὁ Ταρζάν φωνάζει τώρα στὸ σκοτάδι:

— Γκαούρ! Ταταμπού! Καὶ κάποιος ἄλλος θρίσκει ἐδῶ στὰ νερά!... Πρὶν λίγο κτύπησα πάνω σ' ἓνα τεράστιο κορμί!...

Ὁ μικροσκοπικὸς νᾶνος τὸν καθυσιγάει:

— Μὴ φοβοῦ, Μεγαλειότηα! Πάνω σ' ἐμένα θὰ τρακάρησες!

Ὁ Γκαούρ ἔχει καταλάβει: Ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος πού ἔπεσε στὸ νερό, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος, παρὰ ὁ ἀπαίσιος Μποχάρ.

Ὅμως αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀνεξήγητο μυστήριο!... Πῶς ὁ Τερατάνθρωπος ἔφθασε κάτω τόσο καθυστερημένος. Ἀφοῦ εἶχε περάσει τόση ὥρα πού γκρεμίστηκε ἀπὸ τὸν ψηλὸ στρογγυλὸ κρατῆρα;

Καὶ νὰ τί εἶχε συμβῇ; Πέφτοντας ὁ Μποχάρ, κατάφερε νὰ πιασθῇ, σχεδὸν ἀμέσως,

στὸ γερό κρεμασμένο χορτόσχοινο. Αὐτὸ πού πρὶν λίγο εἶχαν ἐγκαταλείψει οἱ δυὸ σύντροφοι. Αὐτὸ πού, γιὰ καλὴ του τύχη, δὲν εἶχε ἀκόμα προφθάσει ἀκόμα νὰ τὸ λύσῃ.

Ἔτσι, ἀπόμεινε κρεμασμένος στὸ κενό. Μέχρι πού ἀκούγοντας τοὺς ἄλλους νὰ πέφτουν στὰ νερά, ξεθάρρεψε. Παράτησε τὰ χέρια του καὶ ἐκεῖνος γιὰ νὰ γκρεμιστῇ στὴν ἀναπάντεχη λίμνη!...

Ὁ Γκαούρ φωνάζει τώρα στὸ σκοτάδι:

— Κᾶντε γρήγορα!... Πρέπει νὰ θγοῦμε ἔξω ἀπ' ἐδῶ. Αὐτὸς πού θρίσκεται κοντὰ μας εἶναι ὁ Μποχάρ!

Σὲ λίγο ὅλοι θγαίνουν κολυμπώντας ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ κούφιου θουνοῦ. Περιμένουν νὰ θγῇ πίσω τους καὶ ὁ Τερατάνθρωπος.

Ὁ Ποκοπικό πού φοβάται νὰ τὸν ἀντικρύσῃ, θέλει νὰ τοὺς καταφέρῃ νὰ φύγουν:

— Τὸ λοιπόν, τοὺς λέει, θὰ σᾶς ξομολογηθῶ τὴν ἁμαρτίά μου. Ὁ Μποχάρας δὲν πρόκειται νὰ ἐξέλθῃ ἔξωθεν.

— Γιατί; ρωτᾷ ἡ εὐκόλο-πιστὴ Ταταμπού.

— Καθότι κλάφ'τε τον! Ἐντὸς τοῦ ὑπογείου σκότους τὸν ἔσφαξα!...

Ὁ ἀπαίσιος Τερατάνθρωπος χαροπαλεύει ἀκόμα μέσα στὸ σκοτάδι καὶ στὰ θαθεῖα νερά. Γιατὶ τὸ τεράστιο κεφάλι του εἶναι ἀφάνταστα θαρὺ. Τὸν ἐμποδίζει νὰ στέκεται στὴν ἐπιφάνεια. Τὸν βουλιάζει συνεχῶς...

Στήν κορφή τοῦ κεφαλιοῦ του βρίσκεται πάντοτε ὁ μεγάλος φαρμακερός σκροπιός. Χαροπαλεύει κι' ἐκεῖνος!..

Τέλος, ὁ Μποχάρ καταφέρει, σὲ κακὰ χάλια, νὰ φθάσῃ στοῦ ἀνοιγμά τοῦ κούφιου βουνοῦ. Βγαίνει ζωντανὸς ἔξω.

Ὁ Γκαοῦρ τὸν ὑποδέχεται μ' ἓνα τρομακτικὸ ρόπαλο. Κάνει νὰ τὸν κτυπήσῃ στοῦ κεφάλι!

Μὰ ὁ Τερατάνθρωπος προφθαίνει. Παραμερίζοντας γρήγορα, ἀποφεύγει τὸ κτύπημα!

Ταυτόχρονα χύνεται πάνω του καὶ ὁ Ταρζάν. Μὰ ὁ μαῦρος Ἀρχικαννίβαλος μὲ μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ τοῦ τὸν σωριάζει κάτω...

Ὅμως μὲ τίς ἀπότομες αὐτὲς κινήσεις, ὁ τεράστιος σκροπιὸς ξεφεύγει ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Μποχάρ. Πέφτει πάνω στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν δὲν δειλιάζει. Ἀτρόμητος ὅπως πάντα, ἀρπάζει τὸ φαρμακερὸ ἔρπετό ἀπὸ τίς τρομακτικὲς δαγκάνες του...

Ἐκεῖνο σηκώνει ἀμέσως τὴ σπονδυλωτὴ οὐρά του ποὺ στὴν ἄκρῃ τῆς βρίσκεται τὸ θανατερὸ κεντρί. Καὶ κάνει νὰ τὸν κτυπήσῃ μ' αὐτό!...

Ὁ Γκαοῦρ δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα τώρα μὲ τὸ ρόπαλό του. Γιατί, κτυπώντας τὸν σκροπιό, σίγουρα θὰ κτυπήσῃ καὶ τὸν Ταρζάν...

Ἔτσι, παρατάει τὸ ἄχρηστο ρόπαλο καί, μὴ λογαριάζοντας τὴ ζωὴ του, χύνεται ν' ἀρπάξῃ τὸ φοβερὸ ἔρπετό μὲ τὰ χέρια. Τὸ ἴδιο κάνει, σχεδὸν ταυτόχρονα καὶ ἡ Ταταμπού!

Ὅμως καὶ οἱ δύο τους δὲν προφθαίνουν...

Στὸ μεταξύ ὁ Ποκοπικό κόβει μ' ἓνα κτύπημα τῆς χατζάρας τοῦ τὴν ἄκρῃ τῆς οὐρᾶς τοῦ σκροπιοῦ. Μαζί μὲ τὸ φαρμακερὸ κεντρί τῆς.

Ὁ «Δυσθεόρατος» Ἀντρακλας τοὺς ἔχει σώσει ὅλους. Καὶ σηκώνοντας περήφανα τὸ κεφάλι του λαλάει σὰν κοκορόπουλο:

— Ζήτω ἐμένα! Ζήτω τῆς χατζάρας μου! Ζήτω καὶ τῶν δυσονῶν μας!..

Τὴν ἴδια στιγμή, τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ ἀντηχεῖ. Εἶναι ὁ Μποχάρ ποὺ ζητάει νὰ ξαναπάρῃ τὸ σκροπιό του.

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ταρζάν, χύνονται μανιασμένοι πάνω του. Ὁ ἓνας μὲ ρόπαλο, ὁ ἄλλος μὲ μαχαίρι, τὸν κτυποῦν μὲ λύσσα καὶ μανία! Μὰ ὁ

Τερατάνθρωπος είναι άφάντα στα δυνατός. Τίποτα δέν μπορουν νά τοῦ κάνουν.

‘Ακόμα καί ἡ ἀτρόμητη Ταταμποῦ παίρνει μέρος στήν ἐπίθεσι. ‘Αρπάζει μιὰ μεγάλη πέτρα. Τήν κτυπάει μέ ὀρμή στοῦ τεράστιο κεφάλι του.

Καί πάλι τίποτα. ‘Ο Μποχάρ εἶναι ἄτρωτος!

“Ετσι, ἡ τρομακτική πάλη πού γίνεται δέν κρατάει πολύ. ‘Ο φοβερός Τερατάνθρωπος θγαίνει σέ λίγο νικητής. Μέ κλωτσιές καί κουτουλιές καταφέρνει νά πετάξῃ κάτω καί τοὺς τρεῖς ἀντιπάλους του.

‘Ο Ποκοπίκο ἔχει κρυφτῇ φοβισμένος μέσα σ’ ἕναν πυκνό θάμνο. ‘Από κεῖ παρακολουθεῖ σίγουρος τὰ συμβαίνοντα.

‘Ο Μποχάρ ἀρπάζει τώρα τὸν σκροπιό μέ τὸ κομμένο κεντρί. Τὸν θρονιάζει πάλι στοῦ τεράστιο κεφάλι του. Καί ξεκινάει τρέχοντας.

Δέν φεύγει, θέβαια, ἐπειδὴ φοβᾶται. “Οχι! Φεύγει γιὰ νά σώσῃ τὸ σκροπιό. Γιατί αὐτὸς εἶναι ἡ ψυχὴ του! ‘Η φαρμακερὴ του ψυχὴ!

Ξέρεי καλὰ πὼς σὲ τρεῖς ἡμέρες στήν ἄκρη τῆς κομμένης οὐρᾶς τοῦ ἀπαίσιου ἐρπετοῦ θὰ ξαναφυτρώσῃ καί-

νούργιο κεντρί. Πιὸ θανατερό ἀπὸ τὸ πρῶτο!

.. .. .

‘Ο Γκαοῦρ καί ἡ πανώρια συντρόφισσά του εὐχαριστοῦν τὸν “Αρχοντα τῆς Ζούγκλας :

— “Ετρεξες ἀπὸ τόσο μακρὰ νά μᾶς βοηθήσῃς! Κινδύνεψες τὴ ζωὴ σου γιὰ νά μᾶς σώσῃς! Ποτὲ δέν θὰ ξεχάσουμε τὴν καλωσύνη σου!

‘Ο Ταρζάν παρακαλᾷ τὸ μελαψὸ παλικᾶρι :

— “Ελα Γκαοῦρ!... Πᾶρε τὴ συντρόφισσά σου καί ξαναγυρίστε στοῦ περήφανο πέτρινου θουνό σας! ‘Η Ζούγκλα ἐδῶ ἔχει φοβερά θεριά καί τρομακτικὰ τέρατα! Οἱ κίνδυνοι εἶναι πολὺ μεγάλοι!

‘Ο Γκαοῦρ μένει σιωπηλός. Δέν θέλει νά πικράνῃ τὸν ἀγαπημένον «ἀδελφό» του.

‘Αποκρίνεται ὅμως καί γιὰ λογαριασμό του ἡ Ταταμποῦ:

— Σ’ εὐχαριστοῦμε, Ταρζάν! “Ομως θὰ μείνουμε ἀκόμα ἐδῶ... ‘Εμεῖς εἴμαστε “Ελληνες! Καί μονάχα στὴ δρᾶσι καί στον κίνδυνο νοιώθουμε τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς!...

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀναστενάζει θαθειά. Μὰ δέν λέει τίποτα.

.. .. .

‘Ο Ποκοπίκο ἀφήνει νά ξε-

μακρύνη πολύ ὁ Μποχάρ. Καί
ξεπετιέται ἀπὸ τὸ θάμνο ἀγρι-
ος καὶ θλοσυρός! Στὸ δεξι
χέρι σφίγγει μὲ λύσσα τὴ λα-
βὴ τῆς θρυλικῆς σκουριασμέ-
νης χατζάρας του.

— Ποῦ πῆγε ὁ μπάρμπα Κέ-
φαλος; ρωτάει διψώντας γιὰ
αἷμα! Γιατὶ τὸν ἀφήσατε νὰ
φύγῃ; Ἐγὼ ἤθελα νὰ τόν...
σφάξω!

Ἡ Ταταμποῦ χαμογελάει :

— Ἀφοῦ ἤθελες νὰ τὸν σφά-
ξῃς, ἔπρεπε νὰ μείνῃς ἐδῶ.
Γιατὶ κρύφτηκες στὸ θάμνο;

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρα-
κλας» τὰ θρῖσκει σκούρα. Δὲν
ξέρεي τί νὰ πῇ!... Καταλαβαί-

νει πὼς ἡ ψευτοπαλικάριά του
κινδυνεύει νὰ πάθῃ μεγάλο
στραπάτσο καὶ ρεζίλκι.

Ἡ πανώρια μελαψὴ Κόρη
τὸν ξαναρωτᾷ εἰρωνικά :

— Λοιπὸν; Τί πηγες νὰ κά-
νῃς μέσα στὸ θάμνο;

Ὁ Ποκοπικό κάνει πὼς θυ-
μώνει :

— ὦχ, ἀδερφέ! Ὅλα θέ-
λετε νὰ τὰ μαθαίνετε πιά; Δὲν
μπορεῖ κανένας νὰ πᾶ ὅτε
πρὸς... νεροῦ του!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΛΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθήναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελφαὶ
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 64

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΦΟΒΕΡΟ ΚΑΙ ΤΡΟΜΕΡΟ

τὸ τεύχος ἀριθ. 65 πὸν θὰ κυκλοφορήσῃ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

μὲ τὸν τίτλο :

"ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ,"

Καὶ τὸ ἔχει γράψῃ ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Χριστούγεννα στὴ Ζούγκλα Οἱ Γκαουροταρζανάδες — 'Ἡ ἐνέδρα τοῦ φοβεροῦ δολοφόνου! 'Ο «Μαῦρος Κουμπάρας» περνάει τραγικὲς στιγμὲς! — 'Ο τρομερὸς Γιαχάμπα στὰ χέρια τοῦ γιγαντιαίου Μποχάρ! — 'Ο ἀδάμαστος «Μπάμπια Κέφαλος» 'Ο Ταρζάν κλεισμένος στὸ [κλουβί] τῶν πεινασμένων λιονταριῶν — Επίθεσι τῶν «Μαύρων Φαντασμάτων» — Συμμαχία μὲ τὸν Γιαχάμπα! Φρίκη καὶ Κόλασις!

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ

τὸ πιδ καταπληκτικὸ τεύχος ἀπὸ δσα ἔχει γράψῃ ὁ
ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

"ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ,"

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

**ΕΞΕΔΟΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τὸ κατάστημά μας,
Βιβλιοπωλεία, Περίπτερα καὶ Πρακτορεία Ἑφημερίδων.**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΠΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ

49. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ	53. Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ
50. ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ	54. ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ
51. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ	55. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
52. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ	56. Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ", ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694